

Univerzita Palackého v Olomouci
Právnická fakulta

Nela Bačínová

Veřejná služba v mediální oblasti

Diplomová práce

Olomouc 2012

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma „Veřejná služba v mediální oblasti“ vypracovala samostatně a citovala jsem všechny použité zdroje.

V Olomouci dne 29. června 2012

.....
Nela Bačínová

Poděkování

Tímto bych chtěla poděkovat vedoucí mé diplomové práce JUDr. Olze Pouperové, Ph.D. za přínosné podněty a rady při zpracování diplomové práce. Dále chci poděkovat mé mamince a blízkým za dlouhodobou finanční i duchovní podporu během studia. Poděkování patří i mému příteli především za podporu a trpělivost.

Já, níže podepsaná Nela Bačínová, autorka diplomové práce na téma

Veřejná služba v mediální oblasti

kteřá je literárním dílem ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), v platném znění (dále jen „autorský zákon“), dávám tímto jako subjekt údajů svůj souhlas ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v platném znění, správci, kterým je

Univerzita Palackého v Olomouci

Křížkovského 8

771 47 Olomouc

Česká republika,

ke zpracování údajů v rozsahu jména a příjmení v informačním systému, a to včetně zařazení do katalogů, a dále ke zpřístupnění jména a příjmení v katalogích a informačních systémech Univerzity Palackého v Olomouci, včetně neadresovaného zpřístupnění pomocí metod dálkového přístupu. Údaje mohou být takto zpřístupněny uživatelům služeb Univerzity Palackého v Olomouci. Realizace zpřístupnění zajišťuje ke dni podání tohoto prohlášení vnitřní složka Univerzity Palackého v Olomouci, která se nazývá Informační centrum UP.

Souhlas se poskytuje na dobu ochrany autorského díla podle autorského zákona.

V Olomouci dne 29. června 2012

.....
Nela Bačínová

OBSAH:

SEZNAM POUŽITÝCH ZKRATEK:	7
ÚVOD.....	8
1 POJEM VEŘEJNÁ SLUŽBA	10
2 VEŘEJNÁ SLUŽBA V MEDIÁLNÍ OBLASTI	11
2.1 Mediální právo.....	11
2.2 Média a masmédia	12
2.3 Veřejná služba v mediální oblasti.....	14
2.3.1 Principy veřejné služby v mediální oblasti.....	15
3 MÉDIA, KTERÁ POSKYTUJÍ VEŘEJNOU SLUŽBU V ČESKÉ REPUBLICE	19
3.1 Česká televize.....	19
3.1.1 Kodex České televize	22
3.2 Český rozhlas.....	24
3.3 Česká tisková kancelář	26
3.4 Postavení v systému práva.....	27
4 POZITIVNĚ PRÁVNÍ ÚPRAVA ÚKOLŮ MÉDIÍ POSKYTUJÍCÍCH VEŘEJNOU SLUŽBU V ČESKÉ REPUBLICE	29
4.1 Česká televize.....	29
4.1.1 Způsoby naplňování úkolů veřejné služby Českou televizí	32
4.2 Český rozhlas.....	36
4.2.1 Způsoby naplňování úkolů veřejné služby Českým rozhlasem	37
5 VEŘEJNÁ SLUŽBA VE SLOVENSKÉ REPUBLICE	39
5.1 Média poskytující veřejnou službu ve Slovenské republice.....	39
5.1.1 Rozhlas a televize Slovenska.....	39
5.1.2 Tisková agentura Slovenské republiky.....	42
5.2 Pozitivně právní úprava úkolů médií veřejné služby ve Slovenské republice	43

5.2.1	Rozhlas a televize Slovenska.....	43
5.2.2	Způsoby naplňování veřejné služby Rozhlasem a televizí Slovenska	44
6	ZÁVĚR.....	49
7	POUŽITÉ ZDROJE.....	51
8	SHRnutí A KLÍČOVÁ SLOVA.....	57
8.1	Shrnutí	57
8.2	Summary.....	58
8.3	Klíčová slova	59
8.4	Key words.....	59

Seznam použitých zkratk:

AVMS	Audiovizuální mediální služby na vyžádání
ČTK	České tisková kancelář
ESLP	Evropský soud pro lidská práva
Kodex ČT	Kodex České televize
NSS	Nejvyšší správní soud
PS ČR	Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky
Rada ČT	Rada České televize
Státní fond	Státního fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie
Úmluva	Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod
Zákon o ČRo	zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu
Zákon o ČT	zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi
Zákon o ČTK	zákon č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři
Zákon o RTS	zákon č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska
Zákon o TA	zákon č. 385/2008 Sb., o Tlačovej agentúre Slovenskej republiky
Zákon o vysílání	zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání

Úvod

Rowan D. Williams jednou řekl: „Prosperující, morálně důvěryhodné médium je stěžejní složkou zachování skutečné veřejné diskuse a argumentů pro společné dobro.“

Úvodní citát jsem zvolila hlavně proto, že jsem chtěla nastínit, jaký je hlavní smysl existence médií. Ve své diplomové práci se budu z oblasti médií zabývat především veřejnou službou v mediální oblasti, přesněji veřejnoprávními médii, které veřejnou službu zpravidla poskytují. Právě u veřejnoprávních médií, hrazených z veřejných prostředků, se už dlouhou dobu vedou diskuse o tom, zda má jejich existence v dnešní době ještě opodstatnění. Cílem i těžištěm mé práce tak bude především rozbor hlavních činností veřejnoprávních médií, tedy úkolů v oblasti veřejné služby a forem jakými veřejnou službu naplňují, a nalézt tak na otázku zda jsou v dnešní době ještě potřebná odpověď.

Téma veřejné služby v mediální oblasti jsem si vybrala především proto, že toto téma je z hlediska odborného zpracování spíše okrajové, řekla bych dokonce oproti jiným státům opomíjené, a možností napsání diplomové práce na toto téma mám příležitost se s danou problematikou blíže seznámit. O jednotlivých úkolech médií veřejné služby a formách jejich naplňování pojednám nejen v rámci České republiky, ale provedu i komparaci se slovenskou právní úpravou. Komparaci se slovenskou právní úpravou jsem si zvolila především s ohledem na dlouhou společnou historii, která naše země v minulosti pojila. Mohu tak ve své diplomové práci porovnat, jakým směrem se naše právní úpravy vydaly po rozdělení Československé republiky.

Vlastní text práce jsem rozdělila do pěti částí. V kapitole první obecně vymezím pojem veřejné služby. Zmíním několik různých pohledů a přístupů k pojmu veřejná služba, které lze najít v odborné literatuře a právní teorii.

V druhé kapitole se zaměřím pouze na veřejnou službu v mediální oblasti. Zpočátku krátce objasním vývoj právní úpravy v mediální oblasti, ze které vzešlo mediální právo a vymezím jeho postavení v českém i zahraničním systému práva. Následně vysvětlím jednotlivé pojmy vyskytující se v mediálním právu, zejména média, masmédia, hromadné sdělovací prostředky a veřejnoprávní sdělovací prostředky. A nakonec zmíním několik principů, o které se veřejná služba v mediální oblasti opírá.

Kapitola třetí bude obsahovat už konkrétní rozbor médií veřejné služby v České republice. Zařadím sem zejména Českou televizi, Český rozhlas a Českou tiskovou kancelář. Tato kapitola bude pojednávat především o obsahu právní úpravy v jednotlivých zákonech, které média veřejné služby zakotvují. Jsou to zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, zákon

č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu a zákon č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři. Kromě institutů upravených zákonem zmíním i specifitější ustanovení o vnitřní organizaci obsažená v rámci jejich vnitřních předpisů.

Čtvrtá a nejdůležitější kapitola bude věnována detailnějšímu rozboru úkolů veřejné služby. Postupně charakterizují jednotlivé úkoly obsažené v zákonné úpravě nejprve České televize a poté Českého rozhlasu. V návaznosti pak vymezím zákonem stanovené způsoby, kterými musí Česká televize a Český rozhlas tyto úkoly veřejné služby naplňovat. S ohledem na omezený rozsah práce zde detailněji nebudu pojednávat o České tiskové kanceláři.

Poslední, pátá kapitola bude popisem médií veřejné služby ve Slovenské republice. V následující podkapitole se zaměřím na vymezení úkolů a způsobů naplňování veřejné služby ve Slovenské republice. V této části použiji metodu komparace s českou právní úpravou. Pro přehlednost se zaměřím na podobná veřejnoprávní média jako v kapitole o médiích poskytujících veřejnou službu v České republice. Konkrétně je to Slovenska televizi a Slovenský rozhlas upravené v zákoně č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska a Slovenská tisková agentura upravená v zákoně č. 385/2008 Sb., o Tlačovej agentúre Slovenskej republiky. Podobně jako u kapitoly věnované české právní úpravě, v podkapitole o úkolech a způsobech naplňování veřejné služby, se budu věnovat pouze Slovenskému rozhlasu a televizi.

Ve své diplomové práci vycházím především ze zákonné úpravy. Dále používám odbornou literaturu, časopisecké zdroje a judikaturu. Zde musím zmínit, že pramenů, které by se zabývaly čistě touto problematikou, není mnoho, především v oblasti odborné literatury. Pro bližší seznámení s fungováním a aktuálním děním ve veřejnoprávních médiích využívám oficiálních internetových stránek jednotlivých médií veřejné služby, zejména jejich tiskových a výročních zpráv.

První čtyři kapitoly diplomové práce používám především metodu popisnou a analytickou. Pro kapitoly poslední, zabývající se tematikou veřejné služby ve Slovenské republice, používám komparativní metodu pro výraznější vymezení rozdílů s českou právní úpravou.

1 Pojem veřejná služba

O obsahu pojmu veřejná služba si každý dokáže vytvořit laickou představu, nejčastěji spočívající ve službě veřejnosti. Přesto není v naší právní úpravě tento termín legálně definován. Pokud budeme hledat v literatuře, můžeme najít několik přístupů a pohledů k veřejné službě.

Profesor Luboš Tichý¹ považuje za původce termínu veřejná služba francouzskou terminologii. Je jím výraz „servis public“. Přesto ani zde není termín jednoznačný a má dva různé způsoby chápání. První označuje zařízení nebo samotné pověření k výkonům pro veřejné blaho, druhý už samotné výkony pro veřejné blaho. Dále uvádí, že veřejná služba ve Francii dříve sloužila k odlišení soukromého a veřejného práva. Veřejná služba je totiž činnost nebo aktivita, která je natolik náročná, že ji soukromý sektor nemůže realizovat sám bez pomoci a regulace vládou, a navíc je tato služba pro společnost nezbytná. V současnosti lze veřejnou službu vidět v zásazích státu na úrovni hospodářské, kde ale většinou oproti soukromým subjektům selhává a je méně efektivní, nebo v podobě sociálního státu. Zde by měl stát zajistit občanům minimální životní standard a zároveň dostatečné služby vyplývající z výkonu hospodářské činnosti.

Profesor Dušan Hendrych² se zabývá velmi úzkým pohledem na veřejnou službu. Jsou to právní poměry úředníků veřejné správy. Ti se z titulu své funkce podílejí na výkonu veřejné moci (resp. plní veřejné úkoly), a jejich činnost (placena z veřejných prostředků) tak musí být založena na odborné a nestranné službě veřejnosti. Z toho vyplývají i specifika zaměstnaneckého poměru úředníků veřejné správy: zvýšené právní povinnosti a právní odpovědnost, omezení některých práv a za to poskytnutí přiměřené kompenzace od státu např. v oblasti sociálního zabezpečení.

Pojem veřejná služba se vyskytuje i v oblasti rozhlasového a televizního vysílání. Poprvé ji použila britská televize BBC jako „public service broadcaster“.³ Rozvoj započal především po druhé světové válce v důsledku snahy vytvořit v postkomunistických státech média, která by nebyla kontrolována veřejnou mocí. Důležitost vzniku médií veřejné služby, a nejen médií soukromoprávních, byla podle Doporučení Parlamentního shromáždění Rady

---

¹TICHÝ, Luboš. *Veřejná služba v České republice, Německu, Rakousku a Evropské unii*. Praha: Univerzita Karlova, 2007, s. 70-86.

²HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 493-500.

³BARTOŇ, Michal. Veřejnoprávní sdělovací prostředky-sdělovací prostředky veřejné služby. *Správní právo*, 2005, č. 3, s. 157-172.

Evropy především v tom, aby nevzniklo prostředí, ve kterém by chyběla vyváženost a pluralita, nebo dokonce došlo ke vzniku monopolu.⁴

2 Veřejná služba v mediální oblasti

V této kapitole se zaměřím pouze na veřejnou službu v mediální oblasti. Nejprve nastíním vývoj a pohled na právní úpravu v mediální oblasti, a poté ji zařadím v rámci systému práva v České republice. Dále charakterizují jednotlivé subjekty, se kterými se v mediální oblasti můžeme setkat a jejich vzájemný vztah. Na závěr objasním veřejnou službu v mediální oblasti a zmíním několik principů, na kterých je veřejná služba založena.

2.1 Mediální právo

Historicky první hromadný sdělovací prostředek byl bezesporu tisk, proto bychom i první zmínky o právní úpravě a její smysl měli hledat v tzv. tiskovém právu. Autorem, který definoval tiskové právo, byl za první republiky Jan Hrabánek. Podle něj se jedná o: „*souhrn zvláštních právních norem, jimiž se reguluje projev myšlenek tiskem.*“ Na základě jeho myšlenky lze v dnešní době dojít k závěru, že právní regulace je v oblasti médií důležitá hlavně proto, že existuje možnost zneužití vlivu, který tisk (média) na společnost pro svoji masovost nepochybně mají. Právní úprava by proto měla zahrnovat jak zákaz zásahů ze strany moci výkonné, tak i odstranění možností zneužití samotného tisku (médií) proti právům a svobodám občanů.⁵

Příkladem právní úpravy, která se vlivu státní moci neubráníla, je tiskový zákon z roku 1950. § 1 odst. 1 stanovil: „Posláním tisku je napomáhat budovatelskému úsilí československého lidu a jeho boji za mír a spolupracovat na jeho výchově k socialismu.“⁶ Vliv ideologie zde omezil nejdůležitější vlastnost médií, svobodu projevu.

Oproti tomu tiskový zákon z roku 1966 zakotvil, že tisk je prostředek, kterým občané získávají informace a na druhé straně mohou vyjádřit své názory. § 1 odst. 1 zní: „V souladu s ústavně zaručenou svobodou projevu, slova a tisku využívají občané periodického tisku a ostatních hromadných informačních prostředků k tomu, aby jejich prostřednictvím získávali informace, veřejně vyjadřovali své názory ke všem otázkám života společnosti a státu a iniciativně uplatňovali své podněty i návrhy.“⁷

⁴ Doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1147/1991 přijaté na 43. řádném zasedání ze dne 22. dubna 1991, o parlamentní odpovědnosti za demokratickou reformu vysílání.

⁵ KROUPA, Jiří a kol. *Mediální právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2009, s. 19-20.

⁶ zákon č. 184/1950, o vydávání časopisů a o Svazu socialistických novinářů, v původním znění.

⁷ zákon č. 81/1966 o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích, v původním znění.

Současný tiskový zákon ustanovení, které by specifikovalo smysl a ducha právní úpravy, neobsahuje. Podle mého názoru je to chyba. I současná média se mohou dostat pod tlak společnosti nebo státní moci na to, co mají psát nebo vysílat. Myšlenka obsažená v tzv. původním tiskovém zákoně z roku 1966 vystihuje hlavní poslání médií, na které by neměla zapomínat a právní úprava by k němu měla přihlédnout a zahrnout ho.

Co se týče zařazení v systému právních odvětví, Aleš Rozehnal považuje mediální právo za mezioborové. Tvoří ho normy napříč právními odvětvími. Na rozdíl od zahraničí, kde je již řadu let považováno za svébytné, v našich podmínkách je stále bráno za nedostatečně specifické a samostatné odvětví.⁸ Vzhledem ke vzrůstajícímu vlivu médií na společnost se domnívám, že i u nás by už mělo být považováno za svébytný obor hodný pozornosti.

Jako na mezioborové na něj nahlíží i Ján Drgonec: „Mediální právo je komplexní odvětví, které v sobě spojuje úpravy ústavního, správního, trestního hmotného a procesního, obchodního, občanského, pracovního, finančního, mezinárodního i nadnárodního práva.“⁹

Hlavním smyslem médií je umožňovat realizaci svobody projevu a práva na informace. Širokou základnu tak v mediálním právu tvoří ustanovení práva ústavního. Dále sem řadíme tiskový zákon, zákon upravující rozhlasové a televizní vysílání, regulace veřejnoprávních elektronických médií, autorský zákon, zákony upravující ochranu osobnosti, soukromí, ochranu spotřebitele, ustanovení o regulaci reklamy, postavení novinářů¹⁰ a mnoho dalších.

2.2 Média a masmédia

Médium nebo také medium je slovo latinského původu, které označuje prostředek nebo prostředníka. Za sociologického hlediska je to prostředek komunikace. Přenáší anonymnímu počtu příjemců velký počet kopií s identickým obsahem (např. tisk, signál, leták, film, atd.).¹¹ Nejstaršími médii byly knihy, noviny a později film, rozhlas a televize. V současné době dominuje internet. Člověk si pod pojmem médium nejčastěji vybaví prostředky rozšiřující a poskytující informace. Média ale působí i výchovně. Vytvářejí vzorce chování, rozšiřují kulturní a umělecké podvědomí, provádí sociální kontrolu, nejčastěji pomocí skandalizace, a dokážou ovlivnit veřejnost i v politických postojích. V širším slova

---

⁸ ROZEHNAL, Aleš. *Mediální právo*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2007, s. 7

⁹ DRGONEC, Ján. *Základy masmediálního práva*. Bratislava: Bratislavská vysoká škola, 2008, s. 23.

¹⁰ ŠIMÁČKOVÁ, Kateřina. In KROUPA, Jiří a kol. *Mediální právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2009, s. 21-22.

¹¹ Kolektiv autorů. *Všeobecná encyklopedie ve čtyřech svazcích*. Díl 3. M-R. Diderot: Praha 1997, s. 80, 97.

smyslu jimi může být všechno, čím lze něco sdělit. Tedy i hudba, architektura, oblečení, gesta.¹² I z důvodu tohoto širokého záběru média stále nemají svoji vlastní definici.

Doktor Ján Drgonec pro odlišení médií, která mohou oslovit větší množství lidí, používá termín masmédiá: „*masmédiium je pojem, který zahrnuje instituce, které se zaměřují na systematické a cílevědomé shromažďování, zpracování a rozšiřování informací o věcech, které jsou předmětem zájmu veřejnosti.*“¹³ Pojem masmediálního práva u nás ale není obvyklý, je používán převážně v Německu a Rakousku.¹⁴ Český zákonodárce používá spíše termín hromadný sdělovací prostředek.

Hromadný sdělovací prostředek nemá v českém právním řádu svoji legální definici. Pro vymezení, co termín hromadný sdělovací prostředek obsahuje, by se dalo použít návrhu mediálního zákona z roku 1991. Ten měl zahrnovat úpravu hromadných sdělovacích prostředků – měly mezi ně patřit periodický tisk, rozhlas, televize, zpravodajské agentury a internet.¹⁵

V legislativě je termín hromadný sdělovací prostředek často používán. Na úrovni ústavní je to například čl. 12 ústavního zákona č. 110/1998 Sb. o bezpečnosti České republiky: „Rozhodnutí o nouzovém stavu, o stavu ohrožení státu nebo válečném stavu se zveřejňují v *hromadných sdělovacích prostředcích* a vyhláší se stejně jako zákon. Účinnosti nabývají okamžikem, který se v rozhodnutí stanoví.“ Na úrovni zákonné jej můžeme nalézt například v § 72 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení: „Vedle doručení vyhláškou nebo zveřejnění vyhláškou může insolvenční soud písemnost nebo údaje zveřejnit i prostřednictvím *hromadných sdělovacích prostředků* anebo sítě nebo služby elektronických komunikací, je-li to účelné vzhledem k počtu účastníků a povaze věci; toto zveřejnění nemusí obsahovat odůvodnění.“

Samotné definice jednotlivých typů hromadných sdělovacích prostředků lze pak dohledat v zákonech upravujících příslušné druhy hromadných sdělovacích prostředků.¹⁶ Například podle zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku se periodickým tiskem rozumí noviny, časopisy a jiné tiskoviny vydávané pod stejným

---

¹² ROZEHNAL, Aleš. *Mediální právo*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2007, s. 7-8.

¹³ DRGONEC, Ján. *Základy masmediálního práva*. Bratislava: Bratislavská vysoká škola, 2008, s. 19-21.

¹⁴ S odkazem na M. Holoubka obdobně KROUPA, Jiří a kol. *Mediální právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2009, s. 21.

¹⁵ CHALOUPKOVÁ Helena. *Komentář k zákonu o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku (tiskový zákon)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 16 (§1 zákona).

¹⁶ POUPEROVÁ, Olga. *Regulace médií*. Praha: Leges, 2010, s. 22.

názvem, se stejným obsahovým zaměřením a v jednotné grafické úpravě nejméně dvakrát v kalendářním roce.¹⁷

Zvláštností se může zdát pojem, se kterým pracuje tiskový zákon z roku 1966¹⁸: hromadné informační prostředky. Podle znění tohoto tiskového zákona jsou hromadnými informačními prostředky především tisk, rozhlas, televize a zpravodajské agentury, a jejich hlavním posláním je poskytovat společnosti včasné a pravdivé informace. Z toho vyplývá, že se hromadné sdělovací prostředky a hromadné informační prostředky od sebe nijak výrazněji neliší. Vymezení hromadných sdělovacích prostředků je stejné a rozdíl je pouze v použité jazykové terminologii, kde se informování nahradilo sdělováním.

Samotný vztah pojmů hromadný sdělovací prostředek, médium a masmédiu lze podle výše zmíněného vymezit tak, že médium je pojem zahrnující jak masmédiu, tak ostatní média, a že masmédiu je ve vztahu k hromadným sdělovacím prostředkům pojem synonymní. Ve své práci budu používat všechny tyto pojmy (médium, masmédiu i hromadný sdělovací prostředek), a to podle kontextu.

2.3 Veřejná služba v mediální oblasti

V kapitole první jsem nastínila, co je veřejná služba a různé pohledy na její význam, v této podkapitole vysvětlím konkrétně veřejnou službu v médiích a její principy.

Pokud hovoříme o veřejné službě v mediální oblasti, bude se jednat především o veřejnou službu v oblasti vysílání. Vyplývá to z historie vysílání, kdy omezenost vysílacího spektra z něj vytvořila vzácný veřejný statek, který musí být využit ve veřejném zájmu.¹⁹ Důkazem je i to, že případ veřejnoprávního tisku v České republice nenajdeme.

McQuail²⁰ vidí filozofii vzniku veřejné služby především v nutnosti zachování rozmanitosti ve vysílání a jejímu přístupu k občanům. Navíc působí i jako obranný mechanismus proti trendům ve společnosti, které mohou způsobit ve vysílání uniformitu.

Veřejnou službu v mediální oblasti v České republice poskytují veřejnoprávní sdělovací prostředky neboli sdělovací prostředky veřejné služby. Pojem veřejnoprávní označuje způsob jejich právního zakotvení a postavení, pojem veřejná služba pak vystihuje obsah jejich činnosti. V České republice se bude jednat především o Českou televizi, Český rozhlas a Českou tiskovou kancelář. V rámci této činnosti vykonávají veřejnou službu

---

¹⁷ §3 písm. a) zákona č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku (tiskový zákon), ve znění pozdějších předpisů.

¹⁸ zákon č. 81/1966 o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích, v původním znění.

¹⁹ METYKOVÁ, Monika. Vysielanie verejnej služby. *Revue pro média*. 2004, č. 7, s. 1. Dostupné na <http://rpm.fss.muni.cz/Revue/Revue07/esej_metykova_rpm07.pdf>.

²⁰ S odkazem na McQuaila tamtéž, s. 2-3.

v oblasti zpravodajství. V případě České televize a Českého rozhlasu i v oblasti kulturní. Zákodárce jim obsah této veřejné služby vymezuje v právní úpravě pomocí jejich úkolů a cílů.²¹ Jaké jsou tyto cíle a úkoly, a tedy i hlavní náplň veřejné služby, podrobněji vysvětlují v následujících kapitolách.

2.3.1 Principy veřejné služby v mediální oblasti

Principy v právu jsou obecná pravidla, která ovládají určité právní odvětví. V jednotlivých zákonech zpravidla nebývají výslovně zakotvena, přesto ale vytvářejí pevné základy práva a navíc napomáhají k jeho interpretaci a aplikaci.

Principy, které se vyskytují v právní úpravě, vymezím postupně od těch, které jsou podle mého názoru nejdůležitější. V mediální oblasti to budou na prvním místě předpisy chránící základní lidská práva a svobody, konkrétněji chránící svobodu projevu a právo na informace. Nejdůležitějším právním pramenem v této oblasti je Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a to nejen pro svoji obsáhlost, ale zejména pro bohatou výkladovou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), který na dodržování Úmluvy dohlíží.²² V oblasti svobody projevu a práva na informace ESLP médiím tradičně poskytuje silnou ochranu. Zejména pokud se jedná o veřejný zájem, jelikož média podle své judikatury pokládá za „hlídací psi demokracie“. Není to ale bezpodmínečné, i když se jedná o veřejný zájem, ESLP vyžaduje v této oblasti od médií dodržování etických a morálních pravidel a ochranu dobré víry.²³

Nejdůležitějším článkem Úmluvy, který ochranu svobody projevu a práva na informace zakotvuje je čl. 10, který stanoví:

1. Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice. Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.
2. Výkon těchto svobod, protože zahrnuje i povinnosti i odpovědnost, může podléhat takovým formalitám, podmínkám, omezením nebo sankcím, které stanoví zákon a které jsou nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, územní celistvosti nebo veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky, ochrany

---

²¹ BARTOŇ, Michal. Veřejnoprávní sdělovací prostředky-sdělovací prostředky veřejné služby. *Správní právo*, 2005, č. 3, s. 157-172.

²² MOLEK, Pavel. In KROUPA, Jiří a kol. *Mediální právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2009, s. 31-33.

²³ BARTOŇ, Michal. *Svoboda projevu: principy, garance, meze*. Praha: Leges, 2010, s. 66-67.

pověsti nebo práv jiných, zabránění úniku důvěrných informací nebo zachování autority a nestrannosti soudní moci.²⁴

Ustanovení čl. 10 odst. 1 Úmluvy o nutnosti získat povolení od státu může vzbuzovat dojem, že princip svobody a práva na informace naopak značně omezuje a může vést až ke vzniku monopolu státu v této oblasti. Podle mého názoru není smyslem čl. 10 odst. 1 Úmluvy a výčtu v odst. 2, kdy lze udělení licence odmítnout, jakkoli omezit zaručenou svobodu projevu a práva na informace, ale naopak chránit společnost před jednáním, které je pro svou rizikovitost větší hrozbou než jejich omezení. Vzhledem k řazení odstavců by navíc nemělo dojít k uplatňování odstavce druhého Úmluvy, aniž by se přihlédlo ke smyslu a obsahu odstavce prvního. Případná ochrana ze strany ESLP je další zárukou, aby k porušování Úmluvy za strany států nedocházelo.

Podobného názoru je i Michal Bartoň. Podle něj jsou televizní a rozhlasová média omezena především technickými požadavky, jako je kmitočtové spektrum a je proto nemožné, aby podléhala pouze režimu evidence nebo registrace jako třeba tisk. Vždy se ale musí jednat o odmítnutí udělení licence, které je v souladu s Úmluvou, především se musí jednat o „zásah v demokratické společnosti nezbytný“. Při posuzování, zda se jedná o takový zásah, se musí přihlídnout nejen k technickým požadavkům, ale i k předpokládanému obsahu vysílání. Navíc Evropský soud pro lidská práva judikuje, že i když na udělení licence není právní nárok, nesmí být rozhodnutí o odmítnutí udělit licenci svévolné nebo diskriminační.²⁵

K této problematice bych ráda uvedla rozhodnutí ESLP ve věci *Groppera Radio AG a další v. Švýcarsko*. Stížnost k ESLP pro porušení Úmluvy podala švýcarská společnost, které bylo zakázáno vysílat na území Švýcarska z důvodu vysílání z území jiného státu, konkrétně Itálie. Švýcarská vláda argumentovala tím, že neměla jiný prostředek, jak zabránit takovému vysílání. Evropský soud zkoumal splnění tří podmínek pro vydání zákazu: omezenost zákonem, legitimní cíl a nezbytnost v demokratické společnosti. Došel k závěru, že všechny podmínky byly splněny a takovéto omezení vysílání nebylo svévolné a v demokratické společnosti bylo nezbytné. Vysílatel se podle rozhodnutí svým jednáním snažil obejít švýcarské telekomunikační zákony.²⁶

Dalším nezbytným principem u veřejnoprávních sdělovacích prostředků je mediální pluralita. Můžeme ji nalézt například v § 2 zákona o České televizi zakotveném na základě

---

²⁴ Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb., Úmluva o ochraně lidských práva a základních svobod, ze dne 4. listopadu 1950, ve znění dodatkových protokolů.

²⁵ BARTOŇ, Michal. Vznik oprávnění provozovat vysílání v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva. *Právní rozhledy*, 2004, č. 10, s. 379-385.

²⁶ Evropský soud pro lidská práva: Rozsudek ze dne 28. března 1990, *Groppera Radio AG a další v. Švýcarsko*, stížnost č. 10890/84.

Evropské směrnice č. 89/552. Ta stanovila že: „je nezbytné, aby členské státy zajistily zamezení jednání, která mohou omezovat volnost pohybu televizního vysílání a obchod s ním nebo která mohou podporovat vytvoření dominantního postavení, jež způsobuje omezení pluralismu a svobody televizí přenášené informace a omezení svobody informací obecně.“²⁷ Důležitost pluralismu v mediální oblasti je tak hlavně v možnosti zveřejnění všech názorových proudů ve společnosti a zajištění i případné následné diskuze.

Tento princip sám evokuje i další důležité pravidlo. Pluralita neznamena vyhovět jen většinové části společnosti, veřejnoprávní média musí obsahovat také programy pro menšiny. Nadto ne vždy je většinová společnost ochotna k toleranci k menšinám. Veřejnoprávní média by se proto měla snažit skrze své programy společnost i k této toleranci vychovávat.

Podobně jako menšiny, potřebují zvláštní zřetel také děti a mladiství. Podle zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o vysílání“) by se v médiích nemělo mezi 6:00 až 22:00 hodinou objevovat nic, co by mohlo narušit zdravý vývoj dítěte nebo mladistvého jak po stránce fyzické, tak i psychické a mravní. Jedná se především o zákaz vysílání pornografickým nebo násilných pořadů. Dále vysílání nesmí obsahovat obchodní sdělení, která by využívala jejich důvěřivosti. U alkoholických nápojů je obchodní sdělení zaměřené na děti přímo zakázáno.

Ráda bych ještě uvedla pár zvláštních principů, které můžeme nalézt v činnosti masmédií při volebních kampaních politických stran. Samotný Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) je judikoval ve svých rozhodnutích: „všechna veřejnoprávní a veřejnoprávními korporacemi provozovaná média podléhají zásadě vyváženosti a rovného přístupu kandidujících subjektů v období volební kampaně; Česká televize a Český rozhlas pak nadto plní ještě specifický úkol svěřený jim v § 16 odst. 4 zákona o volbách do Parlamentu České republiky, poskytnout bezplatně 14 hodin vysílacího času, jenž se rozdělí rovným dílem mezi kandidující subjekty.“²⁸ Dále NSS uvádí že, vyváženost a rovný přístup do veřejnoprávních médií, se ale musí chápat tzv. odstupňovaně. To znamená, že každý kandidát musí dostat alespoň určitou minimální šanci ke své prezentaci. Zastoupení kandidujících subjektů ve vysílání, zejména ve zpravodajských pořadech či v publicistických debatách, pak bude přiměřené jejich politickému a společenskému významu. Zmíněné ustanovení § 16 odst. 4 zakotvuje rovnost mezi kandidáty z hlediska času, který obdrží na svoji propagaci a nikoli z hlediska času, který ke své propagaci z uděleného času využijí.

---

²⁷ Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání. Úř. věst. L 298, 17. 10. 1989, s. 23 – 30.

²⁸ Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, Sp. zn. Vol 15/200-20.

Zajímavé jsou principy v publikaci s názvem: „Televize veřejné služby v zahraničí“ vydané samotnou Českou televizí.²⁹ Mezi hlavní principy veřejnoprávních médií zde byly zařazeny:

1. dostupnost pro všechny bez ohledu na zeměpisnou polohu,
2. přitažlivost obsazením soudobých všeobecně uznávaných trendů a zájmů,
3. zajištění zvláštního ohledu na menšiny,
4. podporování smyslu pro vlastenectví a společenskou soudržnost,
5. nezasahování do oprávněných zájmů druhých,
6. zavedení přímého financování a systému univerzálních plateb,
7. upřednostňovat kvalitu programové skladby a nikoli výši sledovanosti,
8. stanovení pravidel, která vytvářejí svobodný prostor pro tvorbu pořadů a nikoli pro jejich omezení.

Na závěr zmíním principy veřejné služby používané dnes již zaniklou Jednotkou pro výzkum vysílání ve Velké Británii. Jsou to univerzální přitažlivost, univerzální přístup, důraz na menšiny, budování národní identity, nezávislost na privilegovaných zájmech, přímé financování, všeobecné zpoplatnění, přednost kvality vysílání před počtem diváků a neomezování výrobců a výroby programů.³⁰

Podle mého názoru by veřejnoprávní média, vedle výše uvedených principů, měla navíc mít i vysokou úroveň jazykovou. Jejich vliv na společnost je nepopíratelný a společnost má sklony dávat jimi používané češtině normotvorný význam. Musí proto obsahovat spisovnou a kultivovanou češtinu, kterou napomáhá k vzdělávání společnosti a určuje její jazykovou vybavenost. Ostatně podobnou myšlenku zachycuje i čl. 9 Kodexu České televize.³¹

---

²⁹ TATSUHITO Nagaya, Dopad měnící se technologie na vysílání veřejné služby – viděno z Japonska. In Česká televize (ed). *Televize veřejné služby v zahraničí*. Praha: Česká televize: Edice Public Relations & Promotion, 2001, s. 76.

³⁰ S odkazem na Marca Rayboye, METYKOVÁ, Monika. Vysielanie verejnej služby. *Revue pro média*. 2004, č. 7, s. 3. Dostupné na <http://rpm.fss.muni.cz/Revue/Revue07/esej_metykova_rpm07.pdf>.

³¹ Česká televize. *Kodex České televize* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 16. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/preambule-a-vyklad-pojmu/>>.

3 Média, která poskytují veřejnou službu v České republice

Média, která poskytují veřejnou službu v oblasti vysílání, jsou podle zákona o vysílání označena jako „provozovatelé vysílání ze zákona“³² V literatuře jsou převážně nazývána jako „veřejnoprávní provozovatelé vysílání“. Veřejnoprávní proto, že jsou založeni veřejným právem a zřízeni na základě zákona. V tomto zřizovacím zákoně mají stanovenou povinnost poskytovat veřejnou službu. Od soukromoprávních provozovatelů vysílání je zákon odděluje tak, že provozují vysílání buď na základě udělené licence, nebo na základě registrace. Mezi veřejnoprávní provozovatele vysílání v České republice se řadí Česká televize na základě zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi (dále jen „zákon o ČT“) a Český rozhlas na základě zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu (dále jen „zákon o ČRo“).³³ V oblasti informační služby je to Česká tisková kancelář, jako veřejnoprávní agentura poskytující veřejnou službu podle zákona č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři (dále jen „zákon o ČTK“).

3.1 Česká televize

To, že je Česká televize médium veřejné služby, potvrzuje zákon o ČT v § 2 odst. 1. Zákonodárce zde užívá legislativní zkratky „veřejná služba v oblasti televizního vysílání“ a označuje tím činnost České televize charakterizovanou jako: „tvorba a šíření televizních programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území ČR za účelem naplňování demokratických, sociálních a kulturních potřeb společnosti a potřeby zachovat mediální pluralitu.“

Podle znění § 1 zákona o ČT se zřizuje Česká televize jako právnická osoba se sídlem v Praze. Statut České televize³⁴ za den zřízení stanoví 1. leden roku 1992.³⁵ Občanský zákoník rozlišuje právnické osoby, které jsou sdružením fyzickým nebo právnických osob, účelová sdružení majetku, jednotky územně samosprávných celků a jiné subjekty, o nichž to stanoví zákon.³⁶ Z tohoto výčtu vyplývá, že Česká televize se bude řadit mezi poslední skupinu.

---

³² §3 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

³³ ROZEHNAL, Aleš. *Mediální zákony*. Praha: ASPI, 2007, s. 55-57.

³⁴ Statut České televize je předpis, který dále zpřesňuje její postavení, cíle a poslání. Na návrh generálního ředitele ho schvaluje Rada ČT. Vedle něj upravují organizaci a řízení ČT např. ještě organizační řád, podpisový řád, pravidla ekonomického řízení a Kodex České televize.

³⁵ Česká televize. *Statut České televize* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 16. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/statut-ct/>>. (dále jen „Statut České televize“).

³⁶ §18 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Česká televize je právnická osoba, která se nemusí zapisovat do obchodního rejstříku³⁷ a která hospodaří se svým majetkem. Svými právními úkony nabývá práv a zavazuje se. Za tyto závazky stát nenese odpovědnost a ani Česká televize neodpovídá za závazky státu.³⁸

Jako právnická osoba má Česká televize svůj statutární orgán, kterým je generální ředitel. Jmenuje ho Rada České televize (dále jen „Rada ČT“) podle výsledků výběrového řízení na dobu 6 let, a je tak ze své činnosti Radě ČT odpovědný.³⁹ Generální ředitel zejména jedná jménem České televize, řídí její činnost a organizaci, vydává vnitřní předpisy ve formě rozhodnutí, činí právní úkony jménem České televize a předkládá Radě ČT ke schválení důležité dokumenty týkající se chodu České televize.⁴⁰ Pravomoci generálního ředitele nejsou zachyceny v zákoně, ale ve Statutu České televize.

Jelikož Česká televize hospodaří s veřejnými prostředky, pamatoval zákonodárce i na ustanovení orgánu pro uplatnění práva veřejnosti na kontrolu její činnosti. V § 4 zákona o ČT je jím stanovena Rada ČT. Tvoří ji 15 členů, které volí a odvolává Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky (dále jen „PS ČR“) na návrh organizací a sdružení představující kulturní, regionální, sociální, odborové, zaměstnavatelské, náboženské, vzdělávací, vědecké, ekologické a národnostní zájmy. Rada ČT je PS ČR ze své činnosti odpovědná a předkládá jí výroční zprávu o své činnosti. Členové Rady ČT by měli být složeni z významných představitelů v regionální, sociální, politické a kulturní oblasti. Funkční období člena Rady ČT je stanoveno na 6 let a každé dva roky se jedna třetina obměňuje. Sama si pak volí si ze svých řad předsedu a místopředsedu. Jedná se o veřejnou funkci, jejíž výkon je neslučitelný výkonem jiné veřejné funkce, jakou je např. funkce poslance, soudce, senátora nebo člena Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Není povolena ani účast v politických stranách nebo hnutích, působení v jejich prospěch nebo jiná výdělečná činnost. Chrání se tím důvěra, nezávislost a nestrannost při rozhodování v Radě ČT. Činnost Rady ČT se řídí jejím jednacím řádem a jednání je veřejnosti přístupné. Mezi její hlavní pravomoci patří zejména: jmenovat a odvolávat generálního ředitele České televize, schvalovat rozpočet a účetní závěrku České televize⁴¹, schvalovat na návrh generálního ředitele Statut České televize, předkládat PS ČR ke schválení Kodex České televize (dále jen „Kodex ČT“), dohlížet na plnění úkolů veřejné

³⁷ Čl. I. bod 6 Statutu České televize.

³⁸ § 1 zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

³⁹ § 9, tamtéž

⁴⁰ Čl. III. bod 1. Statutu České televize.

⁴¹ podle čl. VIII bodu 8 Statutu ČT musí být za každý kalendářní rok ověřena auditorem.

služby v oblasti televizního vysílání, zřizovat dozorčí komisi apod. Rada ČT naopak nesmí zasahovat do výroby a vysílání televizních pořadů.⁴²

Jak už jsem zmínila, Rada ČT zřizuje dozorčí komisi. Podle § 8a zákona o ČT je to poradní orgán, který ji napomáhá při kontrole hospodaření s majetkem České televize. Je složena z 5 členů, které volí a odvolává Rada ČT. Vybírá z občanů České republiky s odbornými předpoklady pro výkon této funkce. I dozorčí komise přijímá svůj vlastní jednací řád a její členové jsou vázáni mlčenlivostí ke skutečnostem, které se dozvěděli během výkonu své funkce a to i po jejím zániku. Její povinností je podávat Radě ČT za každé čtvrtletí písemnou zprávu o své činnosti.

Vedle těchto orgánů zřizuje Česká televize na základě Kodexu ČT ještě jeden orgán: Etický panel. Napomáhá při výkladu a řešení případných nejasností a sporů ohledně Kodexu ČT. Účelem je posílení důvěry veřejnosti v Českou televizi a zamezit zásahům do svobody projevu a nezávislé žurnalistiky. Etický panel má 5 členů, které po dohodě s Radou ČT jmenuje a odvolává generální ředitel České televize. Členství je čestnou funkcí, za kterou nenáleží odměna.⁴³

Majetkový základ České televize je podle § 1 odst. 2 zákona o ČT tvořen majetkem, převedeným z Československé televize, na základě § 4 zákona přijatého Federálním shromážděním v souvislosti s rozdělováním Československa a to do tří měsíců ode dne zřízení České televize.⁴⁴ Samotné financování zajišťují hlavně televizní poplatky a příjmy z vlastní podnikatelské činnosti. Televizní poplatky jsou vybírány na základě zákona zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích a podle § 1 tohoto zákona slouží k zajištění plnění úkolů veřejné služby České televize, k jinému účelu je ze zákona Česká televize ani použít nemůže. Tyto televizní poplatky se tradičně označovaly jako koncesionářské, protože provozování rozhlasového nebo televizního vysílání vyžadovalo státní souhlas neboli koncesi. Povaha těchto poplatků je veřejnoprávní, protože je lze uložit ve znění Ústavy pouze na základě zákona a jedinými příjemci jsou Česká televize a Český rozhlas jako poskytovatelé veřejné služby. Tato jejich povaha vylučuje bez zákonného zmocnění využívat soukromoprávních institutů v neprospěch poplatníků.⁴⁵ Česká televize má

---

⁴² zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

⁴³ Česká televize. *Kodex České televize* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 16. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/preambule-a-vyklad-pojmu/>>.

⁴⁴ zákon č. 136/1991 Sb., o rozdělení působnosti mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Českou republikou a Slovenskou republikou ve věcech tisku a jiných informačních prostředků.

⁴⁵ KOPECKÝ, Martin. K právní povaze rozhlasových a televizních poplatků. *Správní právo*, 2005, č. 3, s. 145-149.

v této souvislosti právo si o poplatnících vést evidenci a je oprávněna domáhat se práva na jejich zaplacení i soudní cestou.⁴⁶

Vlastní podnikatelskou činnost může Česká televize vykonávat pouze v souvislosti s předmětem své činnosti a zároveň tak, aby tím neohrozila úkoly v oblasti veřejné služby. Statut České televize jí v čl. 9 v této oblasti přiznává právo na ochranu obchodního tajemství a duševního vlastnictví. O nákladech a výnosech souvisejících s podnikatelskou činností je Česká televize povinna vést si oddělené účtování tak, aby je bylo možno odlišit od výnosů a nákladů, které souvisejí s plněním úkolů veřejné služby. Podle Kodexu ČT může být jedním z příjmů pro naplňování veřejné služby výnos z poskytování části programu inzerentům ke komerčnímu vysílání. Především jsou to teleshopping, sponzoring a reklamy. Nesmí se ale jednat o reklamu podprahovou nebo skrytou a musí být v souladu s Kodexem ČT a zákonem.⁴⁷ Zvláštní povinnost zákon o ČT dále vyžaduje při nakládání s výnosy z reklam u programu ČT 2, kde se odvádí do Státního fondu kultury České republiky a u programu ČT 4, kde se použijí na výrobu a tvorbu pořadů se sportovní tematikou.⁴⁸

Podle § 12 zákona o ČT jsou součástí České televize Televizní studio Brno a Televizní studio Ostrava, popřípadě další studia zřízená generálním ředitelem České televize.

Na závěr už jen doplním, že Česká televize je povinna zveřejňovat Statut České televize a Kodex ČT na svých internetových stránkách⁴⁹ a jako „veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky“ poskytovat informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.⁵⁰ Informační povinnost zakotvila i ve svém Statutu.

Kodex ČT je jedním z nejdůležitějších dokumentů z oblasti zásad naplňování veřejné služby Českou televizí, proto mu v následujících odstavcích věnuji bližší pozornost.

3.1.1 Kodex České televize

Kodex ČT je dokument, který předkládá Rada ČT na návrh generálního ředitele ke schválení PS ČR. Je závazný pouze mezi zaměstnanci a Českou televizí samotnou. Porušení Kodexu ČT zakládá vznik odpovědnosti podle pracovního práva. Podle typických znaků, které uvádí profesor Vladimír Sládeček⁵¹, se z hlediska formy nejvíce podobá vnitřnímu předpisu. Je to dokument abstraktní, omezeně závazný v rámci České televize, je vydán ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi Českou televizí jako zaměstnavatelem a jejími

⁴⁶ Čl. VIII bod 3 Statutu České televize.

⁴⁷ Česká televize. *Kodex České televize* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 16. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/preambule-a-vyklad-pojmu/>>.

⁴⁸ zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁹ čl. IX Statutu České televize.

⁵⁰ zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

⁵¹ SLÁDEČEK, Vladimír. *Obecné správní právo*. 2. vydání, Praha: ASPI – Wolters Kluwer, 2009, s. 73.

pracovníky jako zaměstnanci, neoficiálně se publikuje na internetových stránkách České televize a podle jeho závěrečných ustanovení se přednostně vykládá v souladu s právními předpisy. Smyslem Kodexu ČT je: „stanovení zásad naplňování veřejné služby v oblasti televizního vysílání.“⁵² Kodex ČT obsahuje preambuli, 26 článků a kapitolu o Etickém panelu. Vzhledem k této obsáhlosti jeho náplň vymezím velmi stručně a vyzdvihnu ta nejdůležitější ustanovení.

Za nejvyšší prioritu si Kodex ČT stanoví respekt k lidské důstojnosti, ochranu lidských práv a svobod, úctu k přírodě a našemu kulturnímu dědictví. Na první místo staví vždy diváka – občana s důrazem daným zvláště na diváka dětského. Za hlavní poslání v oblasti naplňování veřejné služby pak považuje svoji vlastní tvorbu tak, aby vyhověla co nejširšímu počtu diváků. Prvořadé však stále je poskytování informací pro všestrannou orientaci občanů a vytváření jejich svobodných názorů a postojů. Dbá přitom na přesnost a nestrannost zaručenou dostatečným zjišťováním a ověřováním skutečností.⁵³

V rámci své tvorby Česká televize dále dbá na pořady umožňující diskuzi a bezprostřední střety nejsilnějších názorových proudů ve společnosti. Kromě politiků v nich musejí být zastoupeni i odborníci na dané téma, novináři, popřípadě sami občané. Pokud dochází k řízené diskuzi, moderátor musí být natolik profesionální, aby nebylo možné poznat, jaký názor sám na problematiku má. Česká televize se dále zavazuje k otevřenosti a toleranci ve vztahu k náboženským otázkám, k rozvoji kultury a umění, kultivovanému jazykovému projevu, zařazení populárně vzdělávacích a osvětových programů (s pozorností zvláště věnovanou cizím jazykům), tvorbě zábavných pořadů a sportovnímu vysílání.⁵⁴ Například v oblasti sportovního vysílání se domnívám, že vznikem celodenního sportovního kanálu ČT4 SPORT s aktuálním zpravodajstvím a přenosy, a navíc s možností spuštění zápasu online i na internetových stránkách České televize, je v této oblasti učiněno zadost.

Česká televize se dále nesmí uchýlit k jakékoli formě diskriminace, musí dbát zásady presumpce nevinny, respektovat soukromí a nevstupovat do jeho sféry bez souhlasu dotčené osoby. V článku 16 Kodexu ČT je několik ustanovení týkajících se zásad při natáčení jako je např. ochrana zdroje a původu informací, používání skryté kamery nebo mikrofону, natáčení s dětmi (nezletilými) nebo zacházení se zvířaty. Při vysílání se Česká televize vyhýbá zbytečnému zobrazování násilí, obětí, nadměrné zobrazování nahoty, sexuálně explicitního chování (pornografie je zakázána). Dále musí věnovat náležitou přípravu živému vysílání,

---

⁵² §8 odst. 1, písm. f zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

⁵³ Česká televize. *Kodex České televize* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 16. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/preambule-a-vyklad-pojmu/>>.

⁵⁴ Tamtéž

informovat o mimořádných událostech jako jsou válečné konflikty nebo přírodní katastrofy a napomáhat při nich svým vysíláním, podporovat charitativní a dobročinnou činnost.⁵⁵

Závěrečná ustanovení v Kodexu ČT upravují zásady týkající se nepřipustnosti střetu zájmů pracovníků České televize v souvislosti s podezřením z předpojatosti nebo pochybnostmi o nestrannosti, vymezení České televize jako nezávislé a neutrální instituce, podmínky archivace a péče o archivní fond České televize, základní pravidla při hospodaření, vystupování v případě žaloby, správního nebo smírčího řízení a zřízení etického panelu.

3.2 Český rozhlas

Český rozhlas je masmédiem, které je v zákonné úpravě České televizi velice podobné. Přesto se v některých aspektech dají vyhledat rozdílnosti. Především je charakterizován jako subjekt poskytující „veřejnou službu v oblasti rozhlasového vysílání“, kterou naplňuje: „tvorbou a šířením rozhlasových programů, popřípadě dalšího multimediálního obsahu a doplňkových služeb na celém území České republiky a do zahraničí.“⁵⁶ Podle svého Statutu je Český rozhlas: „národní kulturní institucí zvláštního významu, poskytující veřejnou službu“.⁵⁷ Obsah veřejné služby je zde vymezen mnohem jednodušeji oproti České televizi a navíc se nevztahuje jen na území České republiky. Největším rozdílem je § 10 odst. 2 zákona o ČRo. Ten stanoví, že náklady na vysílání Českého rozhlasu do zahraničí hradí Česká republika ze státního rozpočtu. I přesto stát neodpovídá za závazky Českého rozhlasu a Český rozhlas za závazky státu.⁵⁸ Ostatní finanční zdroje jsou podle zákona o Českém rozhlasu stejné jako u České televize. Především rozhlasové poplatky vybírané na základě zákona o rozhlasových a televizních poplatcích a vlastní podnikatelská činnost, kterou nesmí Český rozhlas ohrozit jeho úkoly v oblasti veřejné služby. Podle čl. III Statutu Českého rozhlasu navíc může přijímat dary od jednotlivců nebo institucí

Zbytek úvodních ustanovení Statutu Českého rozhlasu deklaruje, že Český rozhlas je právnickou osobou, která se zákonem o Českém rozhlasu s účinností k 1. lednu 1992 zřizuje v Praze, hospodaří s vlastním majetkem a svými úkony nabývá práv a zavazuje se.⁵⁹ Stejně

---

⁵⁵ Česká televize. *Kodex České televize* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 16. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/preambule-a-vyklad-pojmu/>>.

⁵⁶ §2 odst. 1 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů.

⁵⁷ čl. II bod 9. Český rozhlas. *Statut Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 16. Května 2012]. Dostupné na <<http://www.rozhlas.cz/rada/legislativa/zprava/statut-ceskeho-rozhlasu--788352>>.

⁵⁸ §1 odst. 3 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů.

⁵⁹ §1 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů.

jako Česká televize se nezapisuje do obchodního rejstříku.⁶⁰ Základem je majetek převedený z Československého rozhlasu z titulu delimitační dohody uzavřené na základě federálního zákona, z doby rozdělování Československa.⁶¹ Jedná se o stejný zákon, jako je tomu u vypořádání majetku České televize.

Orgány Českého rozhlasu jsou Rada Českého rozhlasu, generální ředitel a dozorčí komise. Statutárním orgánem Českého rozhlasu je podle § 9 zákona o ČRo generální ředitel a volí ho Rada Českého rozhlasu na 6 let. Generální ředitel jedná jménem Českého rozhlasu ve všech věcech a ze svého jednání je odpovědný Radě. Na rozdíl od generálního ředitele České televize zde zákon nevyžaduje výběrové řízení.

Ustanovení o Radě Českého rozhlasu jako orgánu, který umožňuje veřejnosti kontrolu, se ve své podstatě nijak neliší od Rady ČT. Jediným rozdílem je počet členů, který je u Rady Českého rozhlasu menší, pouze devět. Stejná jsou i ustanovení o dozorčí komisi, jako orgánu napomáhající při kontrole hospodaření.⁶² A to i v počtu členů.

Součástí Českého rozhlasu jsou celoplošné stanice, které řídí ředitel odpovědný generálnímu řediteli. Jsou ČRo 1 - Radiožurnál, ČRo 2 - Praha (Dvojka), ČRo 3 - Vltava⁶³ Součástí Českého rozhlasu jsou i rozhlasová studia v sídlech krajů.⁶⁴ Český rozhlas v rámci programové rozvoje též zřizuje speciální stanice, které jsou specificky zaměřené a využívají nových technologií. Speciální stanice zřizuje a zrušuje generální ředitel s předchozím souhlasem Rady Českého rozhlasu.⁶⁵ Jsou to ČRo Jazz a ČRo Speciál. Vysílání do zahraničí zajišťuje stanice Český rozhlas 7.⁶⁶

Kodex Českého rozhlasu⁶⁷ má i přes jinou skladbu totožnou náplň jako Kodex ČT, proto se jím zde nebudu detailněji zabývat. Jediným větším rozdílem je, že Český rozhlas nezřizuje Etický panel.

---

⁶⁰ Český rozhlas. *Statut Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 16. Května 2012]. Dostupné na <http://www.rozhlas.cz/rada/legislativa/_zprava/statut-ceskeho-rozhlasu--788352>.

⁶¹ §4 zákona č. 136/1991 Sb., o rozdělení působnosti mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Českou republikou a Slovenskou republikou ve věcech tisku a jiných informačních prostředků.

⁶² zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů.

⁶³ Český rozhlas. *Stanice Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 20. května 2012]. Dostupné na <<http://www.rozhlas.cz/stanice/portal/>>.

⁶⁴ §12 odst. 1, zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů

⁶⁵ Čl. X Statutu Českého rozhlasu. Český rozhlas. *Statut Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 16. Května 2012]. Dostupné na <http://www.rozhlas.cz/rada/legislativa/_zprava/statut-ceskeho-rozhlasu--788352>.

⁶⁶ Český rozhlas. *Stanice Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 20. května 2012]. Dostupné na <<http://www.rozhlas.cz/stanice/portal/>>.

⁶⁷ Česká rozhlas. *Kodex Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 20. května 2012]. Dostupné na <http://www.rozhlas.cz/informace/legislativa/_zprava/kodex-ceskeho-rozhlasu--794563>.

3.3 Česká tisková kancelář

Česká tisková kancelář je právnická osoba zřízená na základě zákona o ČTK se sídlem v Praze. Jejím heslem je spolehlivost - rychlost - nezávislost.⁶⁸ Na rozdíl od ostatních médií veřejné služby se zapisuje do obchodního rejstříku. Jako označení používá zkratku ČTK. Podle § 1 zákona o ČTK vlastními úkony nabývá práv a zavazuje se, aniž by za tyto závazky nesl odpovědnost stát. Obdobně ani ČTK neručí za závazky státu.

To, že spadá do médií poskytujících veřejnou službu, potvrzuje § 2 zákona o ČTK: „Posláním tiskové kanceláře je poskytovat objektivní a všestranné informace pro svobodné vytváření názorů. Tisková kancelář poskytuje službu veřejnosti šířením slovního a obrazového zpravodajství z České republiky a ze zahraničí. Stejnou službu poskytuje tisková kancelář i do zahraničí.“

Největší rozdíl oproti České televizi a Českému rozhlasu je, že ČTK nejen nemůže vykonávat rozhlasové a televizní vysílání, ale nesmí mít ani majetkovou účast na obchodním jmění osob, které je provozují. Může však za úplatu své zpravodajské informace poskytovat, podle terminologie zákona: ostatním hromadným sdělovacím prostředkům a jiným právnickým a fyzickým osobám. Dalším možným způsobem financování je její vlastní podnikatelská činnost, která nesmí ohrozit její poslání, a účelové dotace z rozpočtu České republiky, které nesmí být použity k úhradě hospodářských ztrát.⁶⁹

ČTK na základě zákona zřizuje síť poboček v České republice (v současné době jich má 14), zajišťuje zpravodaje ve vybraných městech Evropy a USA, a také čerpá ze servisu světových tiskových agentur jako Reuters, AFP nebo AP.⁷⁰

Podobně jako Česká televize a Český rozhlas i ČTK má svoji Radu, opravňující veřejnost ke kontrole její činnosti. Má sedm členů volených na pět let PS ČR. Členové Rady vykonávají veřejnou funkci neslučitelnou s funkcí např. poslance, předsedy a místopředsedy vlády nebo ministra. Do jejich pravomoci patří kromě péče o řádné plnění poslání ČTK i schvalovat rozpočet a závěrečný účet tiskové kanceláře, rozhodovat o stížnostech týkajících se činnosti tiskové kanceláře, schvalovat na návrh ředitele Statut ČTK a jmenovat a odvolávat generálního ředitele, který je jejím statutárním orgánem.⁷¹ Jiné orgány ČTK nemá, nezřizuje ani dozorčí komisi.

---

⁶⁸ Česká tisková kancelář. *Základní informace* [online]. Ctk.cz, [cit. 20. května 2012]. Dostupné na <http://www.ctk.cz/o_ctk/zakladni_informace/>.

⁶⁹ zákon č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři, ve znění pozdějších předpisů.

⁷⁰ Česká tisková kancelář. *Základní informace* [online]. Ctk.cz, [cit. 20. května 2012]. Dostupné na <http://www.ctk.cz/o_ctk/zakladni_informace/>.

⁷¹ zákon č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři, ve znění pozdějších předpisů.

Na závěr ještě zmíním zvláštní způsob zániku ČTK. Její majetkový základ tvoří majetek bývalé Československé tiskové kanceláře, v okamžiku kdy by všechn svůj majetek nebo jiná práva převedla na jiný subjekt, ČTK jako právnická osoba zaniká a v důsledku toho pozbývá účinnosti i zákon o ČTK. Tento převod proto může uskutečnit jen zákonem nebo postupem podle zvláštního zákona.⁷² Je nepochybné, že zákonodárce měl tímto v úmyslu ČTK co nejdříve zprivatizovat. Zatím k tomuto kroku nedošlo.

3.4 Postavení v systému práva

Vzhledem k veřejnoprávní povaze médií veřejné služby je na místě, vedle popisu jejich vnitřní organizace, zařadit je také v systému práva.

Český rozhlas a Českou televizi můžeme zařadit mezi tzv. „právnické osoby veřejného práva“. Podle doktora Berana mezi tyto právnické osoby patří útvary, které vznikly veřejnoprávním způsobem (tzn. právním předpisem, např. zákonem a nikoli aktem soukromoprávním, např. smlouvou), jejich smyslem je plnění úkolů veřejného zájmu a k dosažení tohoto cíle musí používat veřejnoprávních prostředků.⁷³

Česká televize i Český rozhlas splňují výše zmíněné předpoklady ve všech bodech. Vznikly na základě zákona (zákon o ČT a zákona o ČRo), plní úkoly veřejného zájmu a k jejich naplnění používají hlavně televizní a rozhlasové poplatky, jako veřejnoprávní prostředky.

Pokud se je pokusíme zařadit z hlediska dělení veřejné správy na státní správu, samosprávu a ostatní veřejnou správu, odpovídají skupině poslední. Česká televize i Český rozhlas nejsou orgánem státu, tedy nevykonávají státní správu přímo. Státní správu nevykonávají ani nepřímo. Nevykonávají též správu veřejných věcí samosprávně. Pouze plní veřejné úkoly uložené jim zákonem, proto spadají do skupiny ostatních vykonavatelů veřejné správy. Z hlediska dělení veřejné správy podle úkolů, které plní, půjde o správu nevrchnostenskou (označovanou i jako „pečovatelskou“), která ve veřejném zájmu spíše obstarává a zabezpečuje. Mezi vrchnostenskou správu je nelze zařadit, protože ji nevykonávají v nadřazeném mocenském postavení a nemají pravomoc rozhodovat o subjektivních právech a povinnostech formou správních aktů.⁷⁴

Z typizovaných forem subjektů v rámci organizace veřejné správy můžeme Českou televizi a Český rozhlas vymezit buď jako stát, veřejnoprávní korporaci nebo veřejný ústav. Jak už jsem zmínila výše, jedná se o subjekt od státu odlišný. Veřejnoprávní korporace je

⁷² §1 odst. 2 zákon č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři, ve znění pozdějších předpisů.

⁷³ BERAN, Karel. *Právnické osoby veřejného práva*. Praha: Linde, 2006, s. 172-173.

⁷⁴ SLÁDEČEK, Vladimír. *Obecné správní právo*. 2. vydání, Praha: ASPI – Wolters Kluwer, 2009, s. 19-24.

vyloučena z důvodu chybějícího členského substrátu. Půjde tedy o veřejnoprávní ústavy. Ty jsou charakterizovány jako: „souhrn věcných a osobních prostředků, s nimiž disponuje subjekt veřejné správy za účelem trvalé služby ve veřejném zájmu.“⁷⁵ Pro svůj způsob zřízení zákonem a jím zakotvenou způsobilost k právům a povinnostem je navíc můžeme zařadit mezi veřejné ústavy samostatné.⁷⁶ Existují i spory o tom, zde se nejedná o veřejné podniky. Veřejný podnik se ale těžko definuje, Hendrych za něj označuje: „podnik, jehož činnost je spojena s veřejným zájmem.“⁷⁷ V literatuře se objevuje i názor, že veřejný ústav je pojem užší než veřejný podnik a ten je mu proto nadřazen. Kritériem rozdílnosti je pouze trvalý charakter ústavu a přechodný charakter podniku.⁷⁸ Já se přikláním spíše k veřejnému ústavu. Charakteristiku veřejného podniku Česká televize a Český rozhlas naplňují v méně aspektem než je tomu u veřejného ústavu. Shodnou se především v oblasti hospodářské činnosti, přesto považují veřejné podniky zřizovány více za účelem ziskovosti než je tomu u veřejných ústavů. Česká televize ani Český rozhlas nejsou zřízeny za účelem zisku, ale především služby. Navíc pokud přihlédneme ke starému rozlišování podle trvalosti, odpovídají také veřejným ústavům.

Co se týká ČTK, je také právnickou osobou vzniklou na základě zákona za účelem plnění úkolů veřejné zájmu. Jediným rozdílem je, že na plnění svých úkolů nepoužívá veřejnoprávních prostředků. Svou činnost hradí z úplatného poskytování informací jiným hromadným sdělovacím prostředků. Může sice získat účelovou státní dotaci na své hospodaření, ale už několik let se tak nestalo. Přesto bych ji vzhledem k náplni její činnosti spočívající ve službě veřejnosti mezi právnické osoby veřejného práva zařadila.

Mezi osoby veřejného práva ji řadí i Ivo Telec, který tak vyvozuje ze způsobu a formy jejího zřízení zákonem a navíc i z obsahu tohoto zřizovacího zákona. V něm je stanoven její účel a to účel veřejný, v rámci kterého má uplatňovat veřejný zájem, přesněji poskytovat zpravodajskou službu ve veřejném zájmu. Z hlediska výkonu správy též půjde o nevrchnostenskou tzv. „pečovatelskou“ správu. Formou je nejbližší veřejnému podniku, ale používá se spíše označení informační agentura nebo provozovatel informací.⁷⁹

---

⁷⁵ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 110.

⁷⁶ BARTOŇ, Michal. Veřejnoprávní sdělovací prostředky-sdělovací prostředky veřejné služby. *Správní právo*, 2005, č. 3, s. 157-172.

⁷⁷ HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 113.

⁷⁸ HOETZEL, Jirí. *Československé správní právo*, část všeobecná. 2. přepracované vydání. Praha: Melantrich, 1937, s. 76-77.

⁷⁹ TELEC, Ivo. Některé právní otázky České tiskové kanceláře. *Časopis pro právní vědu a praxi*, 2000, č. 1, s. 68-69.

4 Pozitivně právní úprava úkolů médií poskytujících veřejnou službu v České republice

Právní úpravu úkolů médií poskytujících veřejnou službu nalezneme především v zákonech upravujících samotná média: v zákoně o ČT, zákoně o ČRo a zastřešujícím zákoně o vysílání.

4.1 Česká televize

Mezi hlavní úkoly veřejné služby v oblasti televizního vysílání jsou v demonstrativním výčtu podle § 2 odst. 2 zákona o ČT zejména:

a) Poskytování objektivních, ověřených a ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů.

Tohoto úkolu Česká televize dociluje hlavně pomocí zpravodajských a publicistických pořadů.⁸⁰ Publicistické pořady by měly být hloubkovou sondou do oblasti daného problému a umožňovat aktérům vysvětlit své postoje k věci. Zpravodajství se pak dělí na klasické zprávy a komentáře. Zpráva je holá informace, komentář je hodnotícím soudem vyjadřujícím pocity nebo postoje k věci. Pro orientaci diváka je Česká televize povinna dostatečně oddělit zprávu od komentáře. Pro naplnění podmínky ověřené zprávy vyžaduje Kodex ČT nejméně dva na sobě nezávislé a důvěryhodné zdroje o dané skutečnosti. Výjimkou je informace vydaná veřejnou institucí nebo úřadem. Zde stačí jeden zdroj. Česká televize nesmí podávat jako zprávu pouhé domněnky, informace získané z neznámých zdrojů nebo v rozporu s právním řádem. Z důvodu zachování objektivity a podpory svobodné tvorby názorů je povinností redaktorů podávat zprávu tak, aby divák nemohl rozpoznat jejich názor na věc. V případě mimořádných událostí je Česká televize oprávněna změnit program vysílání a informovat o válečných konfliktech, terorismu nebo násilí, které má dopad na velkou část obyvatelstva. V rámci tohoto zpravodajství nesmí opomenout i prognózy budoucího vývoje a zmínit humanitární otázky v dané oblasti.⁸¹ Rozšířením kanálů České televize o celodenní zpravodajský kanál ČT24 je zajištěno čtyřicetihodinové aktuální zpravodajství, včetně možnosti zařazení případných mimořádných událostí. Program kanálu ČT24 též v rámci svého programu nabízí diskusní pořady, rozhovory a reportáže z oblasti ekonomie, kultury, historie, televizních archívů a mnoho dalších. Úkol veřejné služby v oblasti poskytování informací proto považuji za naplněný.

⁸⁰ Např. Otázky Václava Moravce, Reportéři ČT, Máte slovo.

⁸¹ Česká televize. *Kodex České televize* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 16. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/preambule-a-vyklad-pojmu/>>. str. 14-16, 35-36.

K otázce objektivnosti a vyváženosti veřejnoprávních médií se ve svých rozhodnutích vyjádřil i NSS: „Jejich úlohou není poskytovat sterilní informace, nýbrž odrážet realitu včetně v ní obsažených kontroverzí, nejednoznačností, vrstevnatostí a emocionality. U publicistických pořadů nelze zásadu objektivitu a vyváženosti vykládat jako příkaz, aby v nich zaznívaly toliko bezbarvé, opatrnické a hyperkorektní názory. Zákaz jednostranného zvýhodňování se má vztahovat na celek vysílaného programu. Proto má být vysílání publicistických pořadů organizováno tak, aby jednotlivé pořady byly často angažované, kritické a názorově vyhraněné, samozřejmě vždy při zachování objektivitu a pravdivosti sdělení o faktech, avšak ve svém celku vytvářely pestrou a z hlediska názorového spektra společnosti reprezentativní kombinaci, podporující co nejširší a nejotevřenější diskusi o společensky relevantních tématech.“⁸²

Příkladem situace, kterou soud ještě uznává jako dodržení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace je rozhodnutí NSS, ve kterém judikuje: „Pouze ze skutečnosti, že provozovatel vysílání ponechá určitý divácký názor bez komentáře, nelze dovést porušení zákonné povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace, a to ani, pokud by se jednalo o názor kontroverzní či zjevně neodpovídající skutečnosti.“⁸³

Naopak: „odvysíláním navzájem si odporujících informací bez dalšího ověření tohoto rozporu, příp. bez poskytnutí možnosti k dalšímu vyjádření osobám, od nichž tyto informace pocházejí“⁸⁴ se Česká televize dopustila porušení povinnosti poskytovat objektivní a vyvážené informace.

b) Příspěvek k právnímu vědomí obyvatel České republiky.

Podle Ústavy je Česká republika právní stát.⁸⁵ Jako právní stát v rámci svého právního řádu uznává princip „neznalost zákona neomlouvá“. Úkolem České televize, jako poskytovatele služby veřejnosti je, aby v rámci své programové skladby⁸⁶ napomáhala obyvatelstvu v orientaci ve složitém právním řádu a touto cestou ho i vychovávala a podpořila vznik právního vědomí a tolerance k právu.

c) Vytváření a šíření programů a poskytování vyvážené nabídky pořadů.

Vytvářením se myslí především tvorba programové skladby, která musí být vyvážená. Zákon vyžaduje ohled na všechny skupiny obyvatel. Zejména se zřetelem na svobodu jejich

⁸² Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. května 2010, Sp. zn. 7 As 23/2010 - 73.

⁸³ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2008, Sp. zn. 7 As 46/2007 - 52.

⁸⁴ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2008, Sp. zn. 7 As 19/2007 - 56.

⁸⁵ čl. 1 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

⁸⁶ Např. Černé Ovce a Černé ovce na silnici.

náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, národní totožnost, sociální původ, věk nebo pohlaví. A to tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských⁸⁷, filozofických a uměleckých směrů. Hlavním cílem je posílit vzájemné porozumění, toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti.

Šíření je pak způsob, jak programovou skladbu dopravit k co nejširšímu počtu obyvatel. V současné době Česká televize k tomuto účelu používá kromě televizního vysílání také své internetové stránky. Je zde možnost sledování pořadů jak online, tak i jejich záznamů. Zatím se převážně jedná o pořady vlastní tvorby.

d) Rozvíjení kulturní identity obyvatel České republiky včetně příslušníků národnostních nebo etnických menšin.

Kulturní identitu lze specifikovat jako soubor osobitých znaků a projevů, které společnost na daném území vytvořila a jimiž se odlišuje od jiných pospolitostí s jinou identitou. Udržení vlastní identity v dnešní době, kdy se stírají rozdíly a dochází ke globalizaci, je velmi důležité, protože jedinci zajišťuje vědomí sounáležitosti. Kdyby kulturní identita zanikla, ohrozilo by to nejen samotného jedince, ale i danou skupinu. Došlo by tím ke zničení vazeb na minulost a zániku kolektivní paměti národa.⁸⁸

Česká televize se k udržení a rozvoji kultury a umění zavazuje v Kodexu ČT. Musí divákům v rámci programové skladby nabízet rozmanité pořady, které je mohou kulturně a umělecky obohacovat. Jedná se hlavně o filmovou, dramatickou, hudební a výtvarnou tvorbu z domácí i světové scény a také díla dokumentární, včetně děl nezávislých producentů. Vytváří tím ucelený přehled o umělecké tradici a aktuálním kulturním dění doma i v zahraničí. Dbá při tom na uměleckou hodnotu děl. Zákonodárce zde navíc nemyslí jen na občany České republiky, ale výslovně požaduje věnovat pozornost i příslušníkům menšin, které na našem území žijí. Tradičním programem naplňujícím tuto službu je program ČT2.

e) Výroba a vysílání pořadů.

To, že bude Česká televize sama vytvářet pořady, se považuje podle Kodexu ČT za předpoklad úspěšného naplnění veřejné služby. Je si vědoma svého závazku v této oblasti a proto vytváří dobré tvůrčí zázemí a podmínky pro svobodnou konkurenci nápadů. Zejména se jedná o výrobu pořadů zpravodajských, publicistických, dokumentárních, uměleckých,

---

⁸⁷ Např. Cesty víry, Křesťanský magazín.

⁸⁸ BENEŠ, Josef. *Základy muzeologie*. Opava: Ústav historie a muzeologie. Filozoficko - přírodovědecká fakulta. Slezská univerzita, 1997, s. 21.

dramatických, sportovních, zábavných, vzdělávacích pořadů a pořadů pro děti a mládež⁸⁹. Současný ředitel České televize v této souvislosti usiluje o zřízení samostatného programu pro dětské diváky, chce tak děti hravým a efektivním způsobem bavit a vzdělávat a dávat důraz hlavně na vlastní tvorbu a živé pořady.⁹⁰

4.1.1 Způsoby naplňování úkolů veřejné služby Českou televizí

V předchozí podkapitole jsem vymezila úkoly České televize v oblasti veřejné služby. Teď se zaměřím na způsoby, jakými musí Česká televize zajistit naplnění těchto úkolů. Podle § 3 odst. 1 zákona o ČT je to především:

a) Provozování analogového vysílání.

Podle znění zákona analogové vysílání musí obsahovat nejméně dva televizní programy, které je schopno přijímat minimálně 95% obyvatel zjištěných podle posledního sčítání lidu, a tím byl naplněn předpoklad celoplošného vysílání podle § 3 odst. 3.

V současné době už došlo k úplnému přechodu na digitální vysílání a to k 30. listopadu 2011. Zákonná úpravu tuto změnu zatím nereflektovala.

b) Provozování digitálního vysílání.

Zemské digitální vysílání, je vysílání, které v současné době už plně nahradilo vysílání analogové. Digitálně se musí vysílat nejen oba hlavní programy ČT1 a ČT2, ale navíc alespoň další dva programy v rámci celoplošného vysílání (95% obyvatel podle posledního sčítání lidu). Jsou to programy ČT4 Sport a zpravodajský kanál ČT24. Dohromady jsou součástí tzv. „multiplex veřejné služby“⁹¹.

c) Spolupráce s Českým rozhlasem.

Česká televize jako provozovatel multiplexu veřejné služby spolupracuje s Českým rozhlasem při sestavování pořadů a programů. Česká televize odpovídá za jejich šíření a správu radiových vysílacích sítí. Účelem spolupráce je nepochybně snaha o zkvalitnění veřejné služby.

---

⁸⁹ Např. Kouzelná školka, Večerníček, Planeta YÓ.

⁹⁰ Česká televize. *Tisková zpráva* [online]. Ceskatelevize.cz, 6. června 2012 [cit. 7. června. 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6385&strana-2=1&category=2>>.

⁹¹ Je to souhrnný datový tok, skládající se s dílčích datových toků náležejících ČT a ČRO, multimediálního obsahu a doplňkových služeb a má všechny složky společně šířit prostřednictvím sítě tak, aby pokryl 95% obyvatelstva podle posledního sčítání lidu.

d) Sít' zpravodajů.

Česká televize si musí zajistit takový počet zpravodajů, aby mohla plnit svou informační povinnost. Jedná se o zpravodaje domácí, zahraniční (stále nebo dočasné)⁹² a regionální.

e) Regionální vysílání.

Regionální vysílání musí být zahrnuto v rámci zpravodajských a publicistických pořadů. Zajišťují ho televizní studio Brno a Ostrava, které zákon v získávání informací omezuje pouze na území jejich působnosti, tedy jednotlivých krajů (Jihomoravského a Moravskoslezského). Obsah vysílání musí být i zde vyvážený.

f) Tvorba archivních fondů.

Ze zákona Česká televize vytváří archivní fondy a spravuje je jako národní kulturní bohatství. Může se podílet i na jejich využití. Detailněji se archívy zabývá Kodex ČT v čl. 24. Při této činnosti se Česká televize řídí především zákonem o archivnictví⁹³ a archivuje odvysílané pořady, původní záznamy a pořady nad rámec zákonné povinnosti jen, nebrání-li tomu právní předpis nebo uzavřená smlouva. O shromážděný fond musí Česká televize řádně pečovat, systematicky tyto materiály třídit, a je-li to bez újmy na kvalitě archivovaných materiálů možné, zajišťuje postupný přepis archivovaných audiovizuálních děl na nové technologie záznamu obrazu a zvuku. Dbá také na doplňování archívu o chybějící materiály.

Pro vědecké nebo studijní účely Česká televize umožní na požádání přístup k archivovaným materiálům, nesmí se jednat o reklamní nebo jiný účel, kterým by snížila hodnota archivovaného díla nebo dobrá pověst České televize. Je oprávněna za to požadovat úhradu nákladů. Česká televize je povinna vyhradit v programu zvláštní pravidelné místo pro pořad věnujícímu se bohatství jejího archivního fondu.⁹⁴

g) Podpora české filmové tvorby a kulturních projektů.

Česká televize podporovala filmovou tvorbu především přispíváním do Státního fondu České republiky pro podporu a rozvoj české kinematografie (dále jen „Státní fond“). Tyto příspěvky vycházely z výnosů z reklam. Od loňského roku Česká televize omezila vysílání reklamy pouze na kanály ČT2 a ČT4 a příspěvky do Státního fondu odvádět přestala. V současné době tak napomáhá české filmové tvorbě především pomocí koprodukce. Česká televize v této oblasti naplňuje veřejnou službu dostatečně, je totiž největším koproducentem

---

⁹² Např. Tomáš Etzler je stálý zahraniční zpravodaj z Číny.

⁹³ Zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů.

⁹⁴ Nejznámější je pořad Karla Čáslavského Hledání ztraceného času.

české filmové tvorby a v letošním roce uvede do kin 20 svých koprodukčních filmů a dokumentů.⁹⁵

Kulturní projekty Česká televize podporuje především mediálním partnerstvím, v rámci kterého poskytuje neziskovým projektům prostor pro jejich spot v celostátním nebo regionálním vysílání. V nedávné době např. Zlínský festival nebo Pražské jaro⁹⁶.

h) Vysílání domácí a zahraniční tvorby.

Definici televizního vysílání obsahuje § 2 odst. 1 písm. a) zákona o vysílání: „televizním vysíláním je poskytování pořadů a dalších částí vysílání uspořádaných v rámci programu, včetně služeb přímo souvisejících s programem.“ Vysílání je tedy tvořeno hlavně programem, který je složen z pořadů. Jednotlivé pořady jsou odlišitelné a charakteristické tím, že svým charakterem a obsahem vytvářejí uzavřený celek. Další části vysílání povahu pořadu nemají a pouze je přerušují nebo doplňují (např. reklama nebo teleshopping). Službami přímo související s programem se myslí zejména šíření textových, obrazových a zvukových informací souvisejících s programem (například teletext).⁹⁷ Česká televize musí vytvořit skladbu vysílání tak, aby v ní byly zastoupeny pořady jak domácí, tak zahraniční.

i) Provozování jednoho 24hodinového vysílacího programu.

Zákonodárce zde má požadavek alespoň jednoho programu s celodenním vysíláním včetně aktuálního zpravodajství. České televizi v této oblasti nelze nic vytknout. Prakticky všechny její programy už nabízejí celodenní vysílání včetně zpravodajské ČT24.

j) Poskytování teletextové služby.

Teletext je: „služba přímo související s programem, která spočívá ve vysílání textových nebo grafických informací souběžně s vysíláním televizního programu, přičemž tyto informace lze vyvolat jen na obrazovce televizního přijímače, který je vybaven příslušným dekódovacím zařízením.“⁹⁸

Laicky by se dalo říct, že se jedná o noviny, které si divák může přečíst na své televizní obrazovce. V současné době ho Česká televize nabízí na všech čtyřech kanálech.

---

⁹⁵ Česká televize. *Tiskové zprávy* [online]. Ceskatelevize.cz, 3. března. 2012 [cit. 21. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6281>>.

⁹⁶ Česká televize. *Vše o ČT* [online]. Ceskatelevize.cz, [cit. 28. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/medialni-partnerstvi-kulturni-projekty/kampane-2012/>>.

⁹⁷ §2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

⁹⁸ §2 odst. 1 písm. m) tamtéž

k) Zpřístupnění vysílání pro osoby s postižením.

Česká televize opatřuje alespoň 70 % vysílaných pořadů skrytými (vyvolávají se příslušnou teletextovou stránkou) nebo otevřenými titulky. Pro osoby se sluchovým postižením vyrábí minimálně 2 % pořadů v českém znakovém jazyce nebo je opatřuje simultánním tlumočením do českého znakového jazyka. Pro osoby se zrakovým postižením zpřístupňuje alespoň 10 % vysílaných pořadů.

l) Vyvíjí činnost v oblastech nových vysílacích technologií a služeb.

V rámci tohoto bodu bych hlavně vyzdvihla proces digitalizace vysílání a možnost sledování již dvou programů v HD rozlišení.⁹⁹ Kvalitu služeb také výrazně zlepšily internetové stránky České televize, kde divák může sledovat některé pořady a přenosy online nebo si vybrat z velké databáze odvysílaných pořadů.

m) Poskytuje audiovizuální mediální služby na vyžádání.

Zákon č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání byl přijat v souvislosti s přijetím směrnice Evropského parlamentu a Rady Evropské Unie. Snahou bylo vytvořit podmínky pro korektní hospodářskou soutěž, aniž by byl dotčen veřejný zájem v dané oblasti.¹⁰⁰ Cílem audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání (dále „AVMS“) je podle stejnojmenného zákona: „poskytování pořadů veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání“.¹⁰¹ Od televizního vysílání se odlišuje hlavně možností individuální volby a kontroly ze strany uživatele. Umožňuje sledování pořadů na základě výběru z katalogu pořadů, který sestavuje poskytovatel AVMS. To je právnická nebo fyzická osoba, která odpovídá za obsah katalogu. Z toho vyplývá, že podstatnými znaky AVMS jsou: „1. veřejnost, 2. individuální požadavek, 3. nelineárnost, 4. hospodářský charakter služby, 5. konkurence televiznímu vysílání, 6. poskytování pořadů a 7. redakční odpovědnost poskytovatele. Všechny uvedené znaky přitom musí být splněny kumulativně.“¹⁰² Obecně se zákonem o AVMS reguluje poskytování pořadů prostřednictvím elektronických médií.¹⁰³

---

⁹⁹ Česká televize. *Tiskové zprávy* [online]. Ceskatelevize.cz, 27. dubna. 2012 [cit. 21. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6343&strana-2=2&category=2>>.

¹⁰⁰ Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2010/13 ze dne 10. března 2010, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb. Úř. věst., L 95, 15. 4. 2010, s. 1-24.

¹⁰¹ §2 odst. 1 písm. a) zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁰² POUPEROVÁ, Olga. Audiovizuální mediální služby na vyžádání. *Právní rozhledy*, 2011, č. 10, s. 350.

¹⁰³ ROZEHNAL, Aleš. *Komentář k zákonu o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 230 (§ 2 zákona).

n) Poskytuje veřejnosti informace a obsah.

Jedná se především o informace a obsah podle § 2 odst. 1 zákona o ČT popsané výše. Tento požadavek je navýšen povinností poskytovat je prostřednictvím internetových stránek a aplikací České televize.

Co se týká celkové spokojenosti diváků s vysíláním České televize, tak podle tiskových zpráv oproti loňskému roku vzrostla. Česká televize dosáhla koeficientu spokojenosti 8,2 přes den a za večerní vysílací 8,1, přičemž průměrná hodnota je 7,0. „Výrazné meziroční zlepšení odráží pozitivní diváckou odezvu na programové schéma sestavené novým vedením televize, pro které je měření divácké spokojenosti klíčovým kritériem kvality a zásadní zpětnou vazbou. Česká televize navíc pracuje na zavádění nového systému měření kvality, který využívají velké zahraniční televize veřejné služby a který kromě kvality hodnotí i míru vynaložených prostředků.“¹⁰⁴

4.2 Český rozhlas

Hlavní úkoly v oblasti rozhlasového vysílání zákonodárce vymezil stejně jako u České televize. V § 2 odst. 2 zákona o ČRo to jsou:

a) Poskytování objektivních a ověřených informací.

Musí být vyvážené a všestranné, aby přispívaly k svobodnému vytváření názorů. Podrobněji se této otázce věnuje Kodex Českého rozhlasu. Podle své tiskové zprávy za rok 2011 Český rozhlas při poskytování této služby postupoval v souladu s tímto požadavkem. Využíval služeb zpravodajských agentur například ČTK nebo REUTERS a v případě, že se informace agentur různily (např. z arabského světa), využívala svých vlastních zpravodajů.¹⁰⁵

b) Přispívání k právnímu vědomí obyvatel České republiky.

Stejně jako v úpravě České televize, má Český rozhlas za úkol posilovat právní vědomí obyvatel. Tomuto tématu se věnovalo několik pořadů Českého rozhlasu. Například ČRo 1 – Radiožurnál: pořad Radiorada, informace týkající se především práv spotřebitelů a O Roma vakeren, právní poradna. ČRo 2 - Praha: Čtvrteční Kontakt Dvojky, pravidelnými hosty ombudsman České republiky, předseda Nejvyššího správního soudu a další osobnosti českého práva.¹⁰⁶

¹⁰⁴ Česká televize. *Tiskové zprávy* [online]. Ceskatelevize.cz, 28. března. 2012 [cit. 21. května 2012]. Dostupné na <<http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/press/tiskove-zpravy/?id=6308&strana=2=3&category=2>>.

¹⁰⁵ Český rozhlas. *Výroční zpráva Rady Českého rozhlasu o činnosti Českého rozhlasu za rok 2011*. Praha: 2012, s. 66.

¹⁰⁶ Tamtéž, s. 67.

c) Vytváření a šíření programů.

V rámci programů musí poskytovat vyváženou nabídku pořadů pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, národní totožnost, sociální původ, věk nebo pohlaví tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů a politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů, a to s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti. Vzhledem k velkému počtu rozhlasových stanic, zaměřených i na úzce specializované skupiny obyvatel, nelze než konstatovat, že Český rozhlas tento úkol plní dostatečně.

d) Rozvíjení kulturní identity.

Myslí se tím kulturní identita všech obyvatel České republiky a to včetně příslušníků národnostních nebo etnických menšin. Český rozhlas proto vysílá nejen v českém jazyce, ale poskytuje i slovenské, polské, romské a německé vysílání a vysílání týkající se národnostních témat, např. ČRo 3 – Vltava v cyklu Stránky na dobrou noc vysílal texty rozličných národů.¹⁰⁷

e) Výroba a vysílání.

Zejména zpravodajských, publicistických, dokumentárních, uměleckých, dramatických, sportovních, zábavných a vzdělávacích pořadů a pořadů pro děti a mládež. V rámci každé stanice můžeme nalézt programy skoro ze všech těchto oblastí.¹⁰⁸

4.2.1 Způsoby naplňování úkolů veřejné služby Českým rozhlasem

Český rozhlas má podle zákon o ČRo za úkol provozovat jedno analogové rozhlasové vysílání umožňující pokrytí třemi celoplošnými rozhlasovými programy. Za celoplošný je považován program, který může přijímat alespoň 95% obyvatel podle posledního sčítání lidu. V současné době Český rozhlas celoplošně analogově vysílá ČRo 1 - Radiožurnál, ČRo 2 - Praha (Dvojka), ČRo 3 - Vltava, Český rozhlas 6, ČRo Rádio Česko, ČRo Leonardo, ČRo Radio Wave a ČRo D-dur.¹⁰⁹

Dále v rámci analogového vysílání provozuje regionální rozhlasová studia. Mezi tzv. regionální stanice patří: ČRo Brno (pro Zlínský kraj), ČRo České Budějovice, ČRo Hradec Králové, ČRo Olomouc, ČRo Ostrava, ČRo Pardubice, ČRo Plzeň, Karlovy Vary (pro

---

¹⁰⁷ Vietnamské pohádky, Španělské pohádky, Řecké pohádky, Legendy pražských Židů, Hliněný tygr (nepálské legendy) apod.

¹⁰⁸ Český rozhlas. *Výroční zpráva Rady Českého rozhlasu o činnosti Českého rozhlasu za rok 2011*. Praha: 2012.

¹⁰⁹ Český rozhlas. *Stanice Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 20. května 2012]. Dostupné na <<http://www.rozhlas.cz/stanice/portal/>>.

Karlovarský kraj), ČRo Regina (metropolitní rádio pro Prahu), ČRo Sever (po Liberecký kraj), ČRo Liberec, ČRo Region, Stč. kraj, ČRo Region, Vysočina.¹¹⁰

Český rozhlas v rámci multiplexu veřejné služby, jehož je Český rozhlas součástí, vysílá také digitálně. Podle zákona musí provozovat v rámci zemského digitálního rozhlasového vysílání tři celoplošné rozhlasové programy (stejně jako u analogového vysílání). Digitálně může navíc provozovat další rozhlasové programy, další multimediální obsah a doplňkové služby prostřednictvím multiplexu veřejné služby.¹¹¹ Na rozdíl od České televize analogové rozhlasové vysílání Českého rozhlasu v rámci digitalizace neukončuje svůj provoz.

Dále zákon o ČRo stanoví povinnost zřizovat síť vlastních zpravodajů, vytváření a udržování archivního fondu, vysílání domácí i zahraniční tvorby, poskytování jednoho 24hodinového programu včetně zpravodajské služby a činnost v oblastech nových vysílacích technologií. Jsou to webrádia ČRo Jazz a ČRo Speciál, který svým posluchačům umožňuje sledovat přímé přenosy zajímavých sportovních či kulturních akcí, které se nevešly do vysílání stanice.

Specifikem Českého rozhlasu je provoz jednoho rozhlasového programu do zahraničí. Jedná se o Český rozhlas 7. Podle § 3 odst. 2 zákona o ČRo musí splňovat úkoly veřejné služby jako je poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů, tvorbu a šíření programů, poskytování vyvážené nabídky pořadů pro všechny skupiny obyvatel a navíc přispívat k propagaci dobrého jména České republiky.

Český rozhlas ve znění čl. VI bod 2 Statutu Českého rozhlasu dále plní své úkoly tím, že pořizuje zvukové, případně zvukově-obrazové záznamy za pomoci vhodných a dostupných technologií, nakupuje licence k užití záznamů audiovizuálních děl od zahraničních a tuzemských nositelů práv a smluvně poskytuje licence k užití jím vyrobených záznamů jiným osobám v tuzemsku a v zahraničí, spolupracuje s významnými vědeckými, kulturními a uměleckými organizacemi a společnostmi, podporuje českou rozhlasovou tvorbu, pečuje o profesionální a vzdělávací rozvoj svých zaměstnanců, poskytuje rozšiřující služby ke svému vysílání mimo jiné prostřednictvím internetu a dalších mediálních nosičů, soustavně se zabývá analýzou a ohlasy svého vysílání, vytváří, udržuje, ochraňuje a využívá své archivní fondy.

---

¹¹⁰ Český rozhlas. *Stanice Českého rozhlasu* [online]. Rozhlas.cz, [cit. 20. května 2012]. Dostupné na <<http://www.rozhlas.cz/stanice/portal/>>.

¹¹¹ zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů

5 Veřejná služba ve Slovenské republice

Podobně jako český ani slovenský zákonodárce nezakotvil definici termínu veřejná služba. V zákonech upravujících jednotlivá média, můžeme najít pojem podobný „služba veřejnosti“. Např. v zákoně č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska (dále „zákon o RTS“) je stanoveno: „Rozhlas a televize Slovenska je vysílatelem, jehož posláním je poskytovat *službu veřejnosti* v oblasti vysílání.“¹¹²

5.1 Média poskytující veřejnou službu ve Slovenské republice

Mezi média poskytující veřejnou službu neboli veřejnoprávní média se ve Slovenské republice řadí Slovenská televize a Slovenský rozhlas podle zákona o RTS a Tisková agentura Slovenské republiky podle zákona č. 385/2008 Sb., o Tlačovej agentúre Slovenskej republiky (dále jen „zákon o TA“).

Zákon o RTS byl přijat v roce 2010. Zrušil původní zákony o Slovenskej televízii a zákon o Slovenskom rozhlase a spojil právní úpravu do jednoho předpisu. Přiznal v něm právní subjektivitu Rozhlasu a televizi Slovenska, který poskytuje veřejnou službu skrze své organizační složky: Slovenskou televizi a Slovenský rozhlas. Tím se náš soused odlišuje od naší právní úpravy.

5.1.1 Rozhlas a televize Slovenska

Rozhlas a televize Slovenska je oproti české právní úpravě¹¹³ více specifikován a to jako: „veřejnoprávní, národní, nezávislá, informační, kulturní a vzdělávací instituce, která poskytuje službu veřejnosti v oblasti rozhlasového vysílání a televizního vysílání.“¹¹⁴

Podle § 3 odst. 2 zákona o RTS poskytuje službu veřejnosti v oblasti vysílání v rámci svoji „programové služby“. Programová služba je složena s programů, které jsou podle zákona č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii¹¹⁵ (obdoba českého zákona o vysílání): „zvukový anebo zvukově-obrazový komunikát, který svým obsahem, formou a funkcí tvoří uzavřený celek“¹¹⁶ Jaké mají tyto programy být, zmíním v další podkapitole, kde zaměřuji na obsah programů jako na úkol médií veřejné služby.

¹¹² §3 odst. 1 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů. (V textu a přímých citacích budu používat českého jazyka, pro názvy jednotlivých zákonů jazyka slovenského.)

¹¹³ Komparaci budu provádět především ve vztahu k České televizi popřípadě Českému rozhlasu.

¹¹⁴ §2 odst. 1 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

¹¹⁵ Retransmisia je příjem a současný přenos úplných a nezměněných původních programových služeb anebo dalších zvukových, obrazových anebo zvukově- obrazových informací od vysílatelů určených na příjem veřejností, který se uskutečňuje prostřednictvím telekomunikačních sítí anebo zařízení, anebo prostřednictvím jiného technologického systému na příjem a současný přenos programových služeb (§3 písm. c) zákona o vysílání a retransmisii).

¹¹⁶ §3 písm. f) zákona č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon o RTS dále stanoví, že Rozhlas a televize Slovenska je právnická osoba se sídlem v Bratislavě a má povinnost, na rozdíl od českých veřejnoprávních médií, zapisovat se do příslušného obchodního rejstříku. Svoji činnost vykonává vlastním jménem, na vlastní účet a zodpovědnost skrze své organizační složky, kterými zákon stanoví Slovenskou televizi a Slovenský rozhlas. Ty už ale právní subjektivitu nemají. Svoje práva a povinnosti vysílatele nesmí převést smlouvou ani jiným právním úkonem na jinou právnickou nebo fyzickou osobu. Má za úkol chránit a respektovat nezávislost svých programových pracovníků a spolupracovníků v souladu s jejich Statutem.

Orgány Rozhlasu a televize Slovenska jsou rada a generální ředitel. Generální ředitel je statutárním orgánem Rozhlasu a televize Slovenska. Jmenuje dva své zástupce, jednoho pro Slovenskou televizi a jednoho pro Slovenský rozhlas.¹¹⁷ Rozdíl oproti české právní úpravě je v zákonném výčtu jeho pravomocí (u nás musíme např. u České televize hledat ve Statutu České televize) a ve vymezení rozsahu jeho pravomocí, kde se stanovuje, že do jeho působnosti náleží vše, co není zákonem výhradně svěřeno radě. Volí ho (nejmenuje) Národní rada (přesněji Slovenská národní rada, obdoba PS ČR) po veřejném slyšení kandidátů, které je vysíláno naživo na internetových stránkách Národní rady. Zákon o ČT stanoví podmínku výběrového řízení, které se také skládá z ústní části, ale aspekt vysílání pro veřejnost zde chybí. Volbu posledního generálního České televize Petra Dvořáka, bylo možno sledovat alespoň pomocí speciálního textového on-line zpravodajství na internetu. Generálním ředitelem Slovenské televize může být jen fyzická osoba, která má způsobilost k právním úkonům v celém rozsahu, má vysokoškolské vzdělání nejméně druhého stupně, nejméně pětiletou odbornou praxi v oblasti řízení a je bezúhonná.¹¹⁸ Český zákonodárce je jak v úpravě České televize tak Českého rozhlasu mnohem mírnější a požaduje jen způsobilost k právním úkonům, trvalý pobyt na území České republiky a bezúhonnost.

Rada je složena z 9 členů též volených zákonodárným orgánem (Národní radou) na 6 let. Podobně jako v České republice i na Slovensku je členství v radě veřejnou funkcí, která podléhá neslučitelnosti např. s funkcí prezidenta, poslance, státního tajemníka, soudce, prokurátora. Mezi její hlavní pravomoci patří: dohled na plnění zákona, na hospodárnost nakládání s veřejnými prostředky, schvaluje statut a organizační pořádek Rozhlasu a televize Slovenska, projednává koncepci řízení a rozvoje, projednává a schvaluje rozpočet, atd.¹¹⁹ Největší odlišnost oproti Radě ČT nebo Radě Českého rozhlasu je hlavně v dohledu na

---

¹¹⁷ §15 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

¹¹⁸ §16, 17 tamtéž

¹¹⁹ §8 tamtéž

hospodaření, které u nás spadá do pravomoci dozorčí komise a v chybějící pravomoci volit generálního ředitele. Myslím si, že dozorčí komise je důležitý orgán pro kontrolu hospodaření s veřejnými prostředky a rozhodně by neměla v organizační struktuře chybět.

Majetkový základ je mnohem detailněji rozebrán než v naší právní úpravě např. České televize, kde se pouze konstatuje, že základem je majetek převedený z Československé televize. Slovenský zákonodárce sem řadí nemovitý a movitý majetek, pohledávky a jiná penězi ocenitelná práva a hodnoty. Financování Slovenské televize je rovněž detailnější a obsáhlejší. Vedle koncesionářských poplatků je to příspěvek ze státního rozpočtu na základě smlouvy se státem, příjmy z pronájmu a prodeje majetku, úroky z vkladů, dary, dědictví, granty, atd.¹²⁰ Své finanční prostředky a majetek může Rozhlas a televize Slovenska použít, stejně jako u nás, pouze k zákonnému účelu.

Rozhlas a televize Slovenska podle § 6 zákona o RTS může stejně jako veřejnoprávní média v České republice podnikat v oblasti její činnosti tak, aby tím neohrozila své poslání v rámci služby veřejnosti. Navíc může založit obchodní společnosti, podílet na jejich založení nebo se zúčastňovat na jejich podnikání. Nesmí ale zakládat společnosti s ručením neomezeným ani se zúčastňovat na jejich podnikání jako jediný společník. Pokud předmět podnikání obchodní společnosti souvisí s posláním a hlavní činností, může se stát jejím jediným společníkem nebo akcionářem. Není oprávněna uzavírat smlouvy o tichém společenství.

Kontrolu nad hospodařením Rozhlasu a televize Slovenska vykonává Nejvyšší kontrolní úřad Slovenské republiky.¹²¹ V zákonné úpravě např. zákona o ČT toto vyložene stanoveno není, ale zákon o Nejvyšším kontrolním úřadě svou kontrolu nad Českou televizí jako právnickou osobou, v jejíž prospěch jsou na základě zákona vybírány finanční prostředky, zakotvuje.¹²²

Na závěr už jen doplním, že Rozhlas a televize Slovenska navíc ze zákona zřizuje Rezervní fond na úhradu případných ztrát.¹²³

---

¹²⁰ §19, §20 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

¹²¹ §19 odst. 15 tamtéž

¹²² §3 odst. 1 písm. a) zákona č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadě, ve znění pozdějších předpisů.

¹²³ §22 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

5.1.2 Tisková agentura Slovenské republiky

Zákon o TA je mnohem podrobnější než zákon o její české obdobě, České tiskové kanceláři.

Stejně jako ČTK je Tisková agentura právnickou osobou zapsanou v obchodním rejstříku. Navíc je charakterizována jako: „veřejnoprávní, národní, nezávislá, informační instituce, která poskytuje službu veřejnosti v oblasti zpravodajství.“¹²⁴ Dále § 2 zákona o TA stanoví, že svoji činnost vykonává vlastním jménem, na vlastní náklady a zodpovědnost. Práva a povinnosti související s veřejnou službou v oblasti zpravodajství nesmí převést na jinou právnickou nebo fyzickou osobu. Na rozdíl od české právní úpravy se její nezávislost výslovně zakotvuje a do její činnosti mohou jiné osoby zasahovat jen na základě zákona a v jeho mezích. Navíc zpravodajství nesmí působit ve prospěch žádné politické, hospodářské, etnické nebo jiné skupiny a to ani proti ní.

Služba veřejnosti je charakterizována stejně jako u nás. Spočívá ve vyhledávání aktuálních, včasných, ověřených, nezkreslených a nestranných informací, které zpracovává do textových souborů, zvukových, obrazových nebo zvukově-obrazových záznamů, popřípadě multimediálních záznamů a zprostředkovává je domácím a zahraničnímu zpravodajství. Do veřejné služby spadá i uchovávání shromážděných informací a jejich zpřístupňování. Navíc ale zákonodárce vyjmenovává oblasti, z kterých má Tisková agentura čerpat a povinnost zveřejňovat prohlášení a stanoviska orgánů veřejné moci.¹²⁵

Majetkový základ Tiskové agentury jsou nemovitě a movitě věci, pohledávky a jiná penězi ocenitelná práva a hodnoty. Musí je používat jen pro účely zákona a v nevyhnutelném rozsahu podle svého rozpočtu. Samotné financování má více zdrojů než ČTK, jsou to nejen příjmy z vlastní činnosti, ale i příspěvky ze státního rozpočtu (pod podmínkou veřejného zájmu), ze státních účelových fondů, z Evropské unie, příjmy z prodeje a pronájmu majetku, úroky z vkladů v bance, dary a jiné příjmy. Příjmem tiskové agentury jsou také výnosy z podnikatelské činnosti. Stejně jako ČTK ji musí provádět tak aby neohrozila svoje poslání a využívat je jen k plnění své hlavní činnosti. Ale navíc může založit obchodní společnost, podílet na jejím založení nebo se zúčastňovat na jejím podnikání, pokud předmět podnikání obchodní společnosti souvisí s jejím posláním a hlavní činností a tato majetková účast napomůže k plnění jejich úkolů. Je však omezena zákazem zakládat společnosti s ručením

---

¹²⁴ §2 odst. 1 zákona č. 385/2008 Sb., o Tlačovej agentúre Slovenskej republiky, ve znění pozdějších předpisů.

¹²⁵ §3 tamtéž

neomezeným a zúčastňovat se na jejich podnikání. Na pokrytí případných ztrát z podnikání nebo hlavní činnosti vytváří rezervní fond.¹²⁶ Stejně jako Rozhlas a televize Slovenska.

Orgány Tiskové agentury jsou v podstatě stejné jako u ČTK, rada a ředitel. Slovenský zákonodárce používá označení správní rada a generální ředitel.

Správní rada se podle § 9 zákona o TA skládá z 5 členů, odborníků z oblasti práva, ekonomie, žurnalistiky a informačních technologií, které volí Národní rada, a jednoho člena, kterého volí a odvolávají zaměstnanci tiskové agentury ze svého středu. Podle mého názoru to zajišťuje větší transparentnost rady, než je tomu v České republice. V oblasti pravomocí jsou obě instituce shodně upravené. Správní rada dohlíží zejména na plnění zákona, volí a odvolává generálního ředitele, schvaluje statut tiskové agentury apod.

Generální ředitel je charakterizován jako: „statutární orgán tiskové agentury, který řídí její činnost a jedná jejím jménem.“¹²⁷ Nároky na výkon jsou mnohem přísnější než u nás. Vyžaduje se občanství, bezúhonnost, vysokoškolské vzdělání, pětiletá praxe a neslučitelnost s politickou funkcí. Zákon dále obsahuje i úpravu jeho pravomocí. V naší úpravě toto chybí a podobně jako u České televize i zde to považuji za chybu.

Zákon o Tlačovéj agentúre neobsahuje žádné zvláštní ustanovení o jejím zániku.

5.2 Pozitivně právní úprava úkolů médií veřejné služby ve Slovenské republice

5.2.1 Rozhlas a televize Slovenska

Slovenská právní úprava na rozdíl od české neobsahuje ustanovení výslovně označené jako úkoly veřejné služby. Pokud ale porovnáím znění jednotlivých úprav, zařadila bych sem § 3 zákona o RTS upravující podobu a náležitosti programové skladby.

Programová skladba má být: „univerzální z hlediska svého geografického dosahu, programově rozmanitá, připravovaná na zásadě redakční nezávislosti prostřednictvím kvalifikované pracovní síly a s pocitem společenské zodpovědnosti, a která rozvíjí kulturní úroveň diváků, poskytuje prostor současným kulturním a uměleckým aktivitám a zprostředkovává kulturní hodnoty jiných národů.“¹²⁸ Je třeba si povšimnout, že Slovenský zákonodárce se neomezil pouze na vysílání v rámci Slovenské republiky, ale hovoří o geografickém dosahu. Rozhlas a televize Slovenska tedy může poskytovat svoji veřejnou službu i do zahraničí.

---

¹²⁶ §4 - §7 zákona č. 385/2008 Sb., o Tlačovéj agentúre Slovenskej republiky, ve znění pozdějších předpisů.

¹²⁷ §13 odst. 1 tamtéž

¹²⁸ §3 odst. 2 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

V rámci programové skladby má Slovenská televize a rozhlas za úkol vytvářet zejména: zpravodajské, publicistické, dokumentární, dramatické, umělecké, hudební, sportovní, zábavné a vzdělávací programy, s důrazem na žánrovou různorodost především programů pro děti a mládež a jiné programy¹²⁹, které musí podle § 3 odst. 3 zákona o RTS splňovat tyto náležitosti:

- a) Jsou založené na zásadách demokracie a humanismu a přispívají k právnímu vědomí, stejně jako v české právní úpravě a navíc mají přispívat i k etickému vědomí a k environmentální zodpovědnosti obyvatel Slovenské republiky.
- b) Pro svobodné utváření názorů musí poskytovat nestranné, ověřené, nezkrácené, aktuální, srozumitelné a ve svém celku vyvážené a pluralitní informace o dění ve Slovenské republice i v zahraničí. Zákonodárce zde používá jiné výrazy než v české právní úpravě, smysl však podle mého názoru zůstává stejný.
- c) Stejně jako v např. v zákoně o ČT programy musí rozvíjet kulturní identitu obyvatel Slovenské republiky, tak aby je nerozlišovali na základě jejich pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, věku, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního anebo sociálního původu, příslušnosti k národnosti anebo etnické skupině, majetku, rodu anebo jiného postavení. Zároveň musí odrážet rozmanitost názorů a politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů. Chybí tu důraz na rozvoj i národnostních a etnických menšin, ale z hlediska povahy ustanovení tam zahrnutí jsou, proto to nepovažuji za chybu.
- d) A na konec vytvářejí podmínky pro společenskou dohodu ve věcech veřejných s cílem posílit vzájemné porozumění, toleranci a podporovat soudržnost rozmanité společnosti. Český zákonodárce ani toto ustanovení neopomněl, pouze místo rozmanité společnosti používá termín pluralitní společnost.

5.2.2 Způsoby naplňování veřejné služby Rozhlasem a televizí Slovenska

Podobně jako u úkolů veřejné služby ani zde slovenský zákonodárce nepoužívá označení způsoby nebo formy naplňování veřejné služby. Z povahy zákona bych sem zařadila ustanovení § 5 zákona o RTS, označeném jako činnost Rozhlasu a televize Slovenska.

a) Vysílání dvou televizních programových služeb na dvou analogových okruzích.

Požadavek dvou televizních programových služeb naplňují na Slovensku programy STV1 a STV2. Analogové okruhy jsou celoplošné a terestriální (pozemní). Celoplošnost je definována v zákoně o vysílání jako: „vysílání, které pokrývá celé území Slovenské republiky

---

¹²⁹ §3 odst. 3 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televizii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

a které může přijímat víc jak 80 % jejich obyvatel.¹³⁰ Tím se liší od české právní úpravy, kde je celoplošnost definována přímo v zákonech upravujících jednotlivá veřejnoprávní média. Analogové vysílání je podobně jako tomu bylo v České republice, postupně nahrazováno digitálním, proto povinnost analogového vysílání platí jen do doby, kdy bude na území Slovenské republiky nahrazeno digitálním vysíláním.

b) Vysílání nejméně čtyř rozhlasových programových služeb.

Jedna z nich musí mít obsahově a regionálně vyvážené programy v jazycích národnostních menšin a etnických skupin žijících na území Slovenskej republiky. Pokud Rozhlas a televize Slovenska vysílá více než čtyři rozhlasové programové služby, aspoň čtyři musí být celoplošným vysíláním. Pokud jen čtyři rozhlasové programové služby, aspoň tři z nich musí být celoplošným vysíláním.

c) Poskytování obsahových služeb.

Stejně jako u nás, musí tyto služby poskytovat prostřednictvím veřejnoprávního terestriálního multiplexu.¹³¹ Dále se požaduje, aby nejméně dvě tyto složky byly televizní.

d) Zabezpečování tvorby, výroby a nákupu programů a jejich šíření.

Snahou zákonodárce je zajistit dostatečný počet programů vlastní tvorby a to i formou koprodukcí a jejich následné šíření k divákům.

e) Vysílání ve veřejném zájmu.

Většinový podíl programů ve vysílání každé programové služby by měl být vysílán ve veřejném zájmu. Co je program ve veřejném zájmu definuje zákon o vysílání a retransmisii jako program zaměřený na uspokojování informačních a kulturních potřeb posluchačů anebo diváků na území, na kterém vysílá. Jedná se především o programy pro mladé diváky zaměřené na vzdělávání, výchovu a poskytování informací, dále zpravodajské pořady, vzdělávací programy a programy zaměřené na vědu a výzkum. Programová služba musí obsahovat i programy poskytující právní informace, podporující zdravý životní styl, ochranu přírody a životního prostředí, života, majetku a bezpečnosti na cestách. Prostor by se měl věnovat i programům prezentujících slovenskou národní kulturu, ale i kulturu národnostních a etnických menšin, náboženskou činnost a programy pro sociálně slabší osoby.¹³²

---

¹³⁰ §3 písm. p) zákona č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii, ve znění pozdějších předpisů.

¹³¹ Více zákon č. 220/2007 Sb., o digitálním vysílání programových služeb a poskytování jiných obsahových služeb prostřednictvím digitálního přenosu, ve znění pozdějších předpisů.

¹³² §3 písm. k) zákona č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii, ve znění pozdějších předpisů.

f) Zabezpečování regionálního vysílání.

Zabezpečuje se prostřednictvím rozhlasových a televizních studií. Každé studio musí obsahovat vyvážené příspěvky z celého území jeho působnosti. Omezenost území je zde stejná jako u regionálního vysílání v České republice. Jeho rozsah musí přesahovat katastrální území obce a může ho přijímat méně než 30% obyvatel.¹³³

V oblasti rozhlasového vysílání je to Rádio Regina Bratislava, které se věnuje čtyřem krajům: Bratislavskému, Trnavskému, Trenčianskému a Nitrianskému. V oblasti televizního vysílání jsou to studia RTVS. Studio Banská Bystrica, která vysílá pro Banskobystrický a Žilinský kraj a studio RTVS Košice pro Prešovský a Košický kraj.

g) Vysílání obsahově a regionálně vyvážených programů.

Myslí se tím především vysílání v jazycích národnostních a etnických menšin žijících na území Slovenské republiky. Časový rozsah musí odpovídat národnostnímu a etnickému složení obyvatelstva Slovenské republiky. Na zabezpečení výroby a vysílání programů pro tyto národnostní menšiny a etnické skupiny zřizuje Rozhlas a televize Slovenska samostatné organizační útvary Slovenského rozhlasu a Slovenské televize.

h) Zohledňování potřeb neslyšících a jiných sociálních menšin ve vysílání.

Přesnější specifikaci způsobů vysílání pro tyto osoby zákon o RTS neobsahuje. Můžeme ale nalézt v zákoně o znakové řeči ustanovení, že znakovou řečí se mají poskytovat informace ve vysílání veřejnoprávní televize.¹³⁴ A v zákoně o vysílání a retransmisii je stanovena povinnost zabezpečit u digitálního vysílání 50% všech vysílaných programů skrytými anebo otevřenými titulky, 3% programů ve znakové řeči a 20% doprovázet hlasovým komentováním pro nevidomé.¹³⁵

Zákonodárce je zde oproti právní úpravě České televize mnohem mírnější. Připomínám, že u nás musí být podíl titulků, ať už skrytých nebo otevřených, minimálně 70%.

---

¹³³ §3 písm. o) zákona č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii, ve znění pozdějších předpisů.

¹³⁴ §4 písm. c) zákona č. 149/1995 Sb., o posunkovej reči nepočujúcich osob, ve znění pozdějších předpisů.

¹³⁵ §18 odst. 3 zákona č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii, ve znění pozdějších předpisů.

i) Poskytování prostoru činnosti registrovaných církví a náboženských společností ve vysílání.

Registrované církve a náboženské společnosti mají právo na svobodu projevu a právo rozšiřovat své názory slovem, tiskem i obrazem. Veřejnoprávní sdělovací prostředky jim musí umožnit v přiměřeném rozsahu vstupovat do jejich vysílání.¹³⁶

j) Uskutečňování přenosů a záznamů z vybraných společensky významných událostí.

Jedná se především o události z oblasti politického, kulturního, náboženského, uměleckého a sportovního života.

k) Poskytování vysílacího času na vysílání politické reklamy.

Jedná se o politickou reklamu především v době voleb do samosprávných celků, Národní rady, prezidentských voleb, voleb do Evropského Parlamentu nebo v případě referenda. Za politickou reklamu je považováno veřejné oznámení určené pro podporu nebo prospěch politické strany nebo politického hnutí, člena strany nebo hnutí, podpora nebo popularizace kandidáta, názvu, značky a hesel politické strany nebo hnutí.¹³⁷

l) Poskytování potřebného vysílacího času státním orgánům.

Tento čas musí Rozhlas a televize Slovenska poskytnout na výzvu v krizových situacích nebo na jiné důležité oznámení, určené veřejnosti v případech civilní ochrany nebo obrany republiky.

m) Rozhlasové vysílání kulturních a informačních programů do zahraničí.

Vysílání do zahraničí podle § 3 písm. t) zákona o vysílání a retransmisii je charakterizováno jako vysílání, které je možné přijímat mimo území Slovenské republiky a není žádným jiným druhem vysílání podle tohoto zákona.

n) Zabezpečování činnosti archívu Rozhlasu a televize Slovenska.

Při této činnosti musí Rozhlas a televize Slovenska vycházet ze zákona o archívech a registraturách. Podle zákona o RTS Rozhlas a televize Slovenska přebírá do archívu dokumenty z oblasti vysílání, které vytvořila. Ochraňuje je, zpřístupňuje a za úhradu poskytuje kopie. Archivní dokumenty z oblasti vysílání, které vznikly před 1. lednem roku 1991, poskytuje jiným právnickým osobám za účelem vysílání nebo vzniku nových děl.

---

¹³⁶ §18, Zmluva medzi Slovenskou republikou a registrovanými cirkvami a náboženskými spoločnosťami č. 250/2002, ve znění pozdějších předpisů.

¹³⁷ §32 odst. 10 zákona č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii, ve znění pozdějších předpisů.

Podmínky pro poskytování archívních dokumentů schvaluje na návrh generálního ředitele Rada Slovenské televize.¹³⁸

o) Zabezpečování ochrany děl a uměleckých výkonů.

Rozhodující předpisem v této oblasti je podobně jako u nás autorský zákon. Slovenský rozhlas například uzavřel smlouvy s organizacemi kolektivní správy práv, které zabezpečují ochranu majetkových práv autorů hudebních a psaných děl, výkonných umělců, výrobců zvukových záznamů a rozhlasových vysílatelů.¹³⁹

p) Účast na činnosti mezinárodních organizací působících v oblasti vysílání.

Rozhlas a televize Slovenska je především aktivním členem Evropské vysílací unie (EBU). Tím obohacuje nejen svoji vlastní programovou tvorbu, ale může prezentovat svoji vlastní tvorbu i v zahraničí. Například se účastnila několika prestižních festivalů, jako jsou Karlovy Vary nebo prix Európa.

q) Zřizování a řízení uměleckých těles a souborů.

Mezi umělecká tělesa a soubory se řadí Symfonický orchestr, Dětský pěvecký sbor Slovenského rozhlasu a Dětská rozhlasová a dramatická družina. Symfonický orchestr vznikl jako první profesionální orchestr na Slovensku už v roce 1929. Dětský pěvecký sbor je mladší. Jejich hlavní činností je nahrávání a koncertování. Dramatická družina má dvě skupiny, jednu v Bratislavě a druhou v Košicích. Jejím cílem je hlavně výchova mladých talentů. Všechny umělecká tělesa mají především obohacovat vysílání.¹⁴⁰ V České republice takovou povinnost veřejnoprávních médií nenajdeme. Naše veřejnoprávní média přesto svá umělecká tělesa a soubory zřizují a i přes chybějící zákonné ustanovení, tak neposkytují v této oblasti méně kvalitní veřejnou službu.

r) Utváření sítě stálých zpravodajců.

Sít' zpravodajů musí být dostatečná jak ve Slovenské republice, tak i v zahraničí. Tato povinnost se nijak neliší např. od povinnosti České televize, kterou jsem vysvětlovala výše. Zpravodaje však musí zajistit i pro redakci maďarského vysílání.

---

¹³⁸ §4 odst. 3, § 5 odst. 4 zákona č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

¹³⁹ Rozhlas a televízii Slovenska. *Výročná správa za rok 2011*. Bratislava: 2012, str. 50. (konkrétně Literárna agentúra, Slovenský ochranný zväz autorský, Ochranné združenie interpretov Slovenska, SLOVGRAM).

¹⁴⁰ Rozhlas s televíziou Slovenska. *Umelecké telesá a súbory* [online]. Rtv.s.sk [cit. 5. 6 2012]. Dostupné na <http://www.rtv.s.sk/sk/umelecke_tesasa_a_subory/symfonicky_orchester-o_nas>.

6 Závěr

Ve své diplomové práci na téma veřejná služba v mediální oblasti jsem se především snažila objasnit, co to veřejná služba je a jak se v mediální oblasti projevuje. V prvních třech kapitolách se věnuji hlavně obecným otázkám z oblasti veřejné služby v mediální oblasti. Nejprve jsem nastínila několik významů veřejné služby, dále se zabývám mediální oblastí, zejména jejím vývojem a vztahem k právu, vymezením rozdílů a vztahů mezi médii, masmédií, hromadnými sdělovacími prostředky. V kapitole třetí už jsem se zaměřila pouze na média veřejné služby v České republice, především jejich charakteristiku a vnitřní organizaci.

Těžištěm mé práce byla snaha, skrze analýzu jednotlivých zákonem uložených úkolů veřejnoprávních médií v České republice, v kapitole čtvrté objasnit, co je jejich hlavním posláním a následně rozhodnout, zda je na základě zjištěných informací existence veřejnoprávních médií v současné době ještě potřebná. S ohledem na zjištěný široký záběr úkolů a neustálou snahou veřejnoprávních médií veřejnou službu zlepšovat má, podle mého názoru, jejich existence v mediální oblasti své místo.

Kritici veřejnoprávním médiím argumentují hlavně tím, že i soukromoprávní média poskytují veřejnou službu, a že veřejná služba poskytována např. Českou televizí není kvalitní. Je sice pravdou, že i soukromoprávní média poskytují v některých oblastech veřejnou službu, ale jejich primárním posláním není sloužit veřejnosti, je to zisk. Z toho logicky vyplývá, že soukromoprávní média nemohou, bez toho aniž by na zisku ztrácela, obsáhnout v rámci své programové služby pořady, které uspokojí všechny skupiny diváků. Činnost veřejnoprávních médií tak nemohou nikdy zcela nahradit.

V kapitole páté jsem věnovala popisu médií veřejné služby ve Slovenské republice a následně komparaci s médii veřejné služby v České republice. Pokud bych měla svá zjištění shrnout, až na určité odchylky, nejsou právní úpravy výrazněji rozdílné. Chtěla bych ale vyzdvihnout právní úpravu slovenského zákonodárce. I když český zákonodárce v posledních letech, zejména po televizní krizi v roce 2000 a 2001, zákony o médiích veřejné služby v České republice doplnil a upřesnil, na Slovensku přijali v této oblasti v roce 2010 zákon zcela nový. Jeho úprava spojuje obě nevlivnější média veřejné služby, Slovenský rozhlas a Slovenskou televizi, do jediné úpravy o Rozhlase a televizi Slovenska. Tento zákon obsahuje detailnější a propracovanou právní úpravou, zajišťující kvalitní fungování médií veřejné služby.

Na závěr bych proto chtěla zmínit, že veřejnoprávní média jsou ve světle citátu, který jsem zmínila v úvodu, nezbytná pro zachování jisté nestranné složky ve společnosti. Podle

mého názoru navíc projevují snahu o zkvalitňování služeb, ať už dokončeným systémem digitalizace, modernizací podoby vysílání, tak i úsilím o vznik nového samostatného programu pro děti. Pro zlepšení jejich fungování a silnější podporu i ze strany veřejnosti, by však bylo potřeba, aby český zákonodárce posílil právní úpravu. Například zvýšením nároků na výkon funkce generálního ředitele České televize nebo zakotvením větší transparentnosti volby členů Rady České televize.

7 Použité zdroje

Knižní publikace:

BARTOŇ, Michal. *Svoboda projevu: principy, garance, meze*. Praha: Leges, 2010, 384 s.

BENEŠ, Josef. *Základy muzeologie*. Opava: Ústav historie a muzeologie. Filozoficko - přírodovědecká fakulta. Slezská univerzita, 1997. 179 s.

BERAN, Karel. *Právníkové osoby veřejného práva*. Praha: Linde, 2006. 191 s.

DROGONEC, Ján. *Základy masmediálního práva*. Bratislava: Bratislavská vysoká škola, 2008. 503 s.

HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. 837 s.

HOETZEL, Jiří. *Československé správní právo, část všeobecná*. 2. přepracované vydání. Praha: Melantrich, 1937. 507 s.

CHALOUPKOVÁ Helena. *Komentář k zákonu o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku (tiskový zákon)*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006. 364 s.

KOLEKTIV AUTORŮ. *Všeobecná encyklopedie ve čtyřech svazcích*. Díl 3. M-R. Diderot: Praha 1997. 740 s.

KROUPA, Jiří a kol. *Mediální právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2009. 248 s.

POUPEROVÁ, Olga. *Regulace médií*. Praha: Leges, 2010. 272 s.

ROZEHNAL, Aleš. *Komentář k zákonu o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, 290 s.

ROZEHNAL, Aleš. *Mediální právo*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2007. 272 s.

ROZEHNAL, Aleš. *Mediální zákony*. Praha: ASPI, 2007, 272 s.

SLÁDEČEK, Vladimír. *Obecné správní právo*. 2. Vydání, Praha: ASPI – Wolters Kluwer, 2009. 463 s.

TICHÝ, Luboš. *Veřejná služba v České republice, Německu, Rakousku a Evropské unii*. Praha: Univerzita Karlova, 2007. 122 s.

Časopisecké zdroje:

BARTOŇ, Michal. Vznik oprávnění provozovat vysílání v rozhodnutích Evropského soudu pro lidská práva. *Právní rozhledy*, 2004, č. 10, s. 379-385.

BARTOŇ, Michal. Veřejnoprávní sdělovací prostředky-sdělovací prostředky veřejné služby. *Správní právo*, 2005, č. 3, s. 157-172.

KOPECKÝ, Martin. K právní povaze rozhlasových a televizních poplatků. *Správní právo*, 2005, č. 3, s. 145-149.

METYKOVÁ, Monika. Vysielanie verejnej služby. *Revue pro média*. 2004, č. 7

POUPEROVÁ, Olga. Audiovizuální mediální služby na vyžádání. *Právní rozhledy*, 2011, č. 10, s. 350.

TELEC, Ivo. Některé právní otázky České tiskové kanceláře. *Časopis pro právní vědu a praxi*, 2000, č. 1, s. 68-76.

Zákony:**Česká zákonná úprava:**

Ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Ústavní zákon č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 46/2000 Sb., o právech a povinnostech při vydávání periodického tisku (tiskový zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 184/1950, o vydávání časopisů a o Svazu socialistických novinářů, v původním znění.

Zákon č. 81/1966 Sb., o periodickém tisku a o ostatních hromadných informačních prostředcích (zrušen dnem 14. 3. 2000).

Zákon č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 136/1991 Sb., o rozdělení působnosti mezi Českou a Slovenskou Federativní republikou a Českou republikou a Slovenskou republikou ve věcech tisku a jiných informačních prostředků.

Zákon č. 348/2005 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři, ve znění pozdějších předpisů

Zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě, ve znění pozdějších předpisů.

Zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 166/1993 Sb., o Nejvyšším kontrolním úřadě, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů.

Slovenská zákonná úprava:

Zákon č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 385/2008 Sb., o Tlačovej agentúre Slovenskej republiky, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 308/2000 Sb., o vysielaní a retransmisii, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 220/2007 Sb., o digitálním vysílání programových služeb a poskytování jiných obsahových služeb prostřednictvím digitálního přenosu, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 149/1995 Sb., o posunkovej reči nepočujúcich osob, ve znění pozdějších předpisů.

Zmluva medzi Slovenskou republikou a registrovanými cirkvami a náboženskými spoločnosťami č. 250/2002, ve znění pozdějších předpisů.

Judikatura:

Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. června 2006, Sp. zn. Vol 15/200-20.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. května 2010, Sp. zn. 7 As 23/2010-73.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. července 2008, Sp. zn. 7 As 46/2007 – 52.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. května 2008, Sp. zn. 7 As 19/2007-56.

Evropský soud pro lidská práva: Rozsudek ze dne 28. března 1990, *Groppera Radio AG a další v. Švýcarsko*, stížnost č. 10890/84.

Ostatní prameny:

Česká televize. *Televize veřejné služby v zahraničí*. Praha: Česká televize: Edice Public Relations & Promotion, 2001. 90 s.

Doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1147/1991 přijaté na 43. řádném zasedání ze dne 22. dubna 1991, o parlamentní odpovědnosti za demokratickou reformu vysílání.

Sdělení federálního ministerstva zahraničních věcí č.209/1992 Sb., Úmluva o ochraně lidských práva a základních svobod, ze dne 4. listopadu 1950, ve znění dodatkových protokolů.

Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2010/13 ze dne 10. března 2010, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb. Úř. věst., L 95, 15. 4. 2010.

Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání. Úř. věst., L 298, 17. 10. 1989.

Statut České televize

Kodex České televize

Tiskové zprávy České televize

Statut Českého rozhlasu

Kodex Českého rozhlasu

Výroční zpráva Českého rozhlasu za rok 2011

Výroční zpráva Rozhlasu a televízii Slovenska za rok 2011

Internetové zdroje:

<http://www.ceskatelevize.cz>

<http://www.rozhlas.cz>

<http://www.ctk.cz>

<http://www.rtv.s.sk>

<http://www.beck-online.cz>

<http://www.zbierka.sk>

<http://www.echr.coe.int>

<http://www.eur-lex.europa.eu>

<http://rpm.fss.muni.cz/>

8 Shrnutí a klíčová slova

8.1 Shrnutí

Diplomová práce se zabývá veřejnou službou v mediální oblasti, zejména veřejnoprávními sdělovacími prostředky, které ji poskytují. Popis a vymezení úkolů a způsobů naplňování veřejné služby skrze veřejnoprávní média je vymezen jak na území České republiky, tak i metodou komparace na území Slovenské republiky. Hlavním cílem diplomové práce je skrze analýzu úkolů veřejné služby a jejich naplňování objasnit, zda je existence veřejnoprávních médií stále nezbytná.

V kapitole první je obecně pojednáno o pojmu veřejná služba. Především její různé významy obsažené v odborné literatuře a právní teorii.

Druhá kapitola je zaměřena pouze na veřejnou službu v mediální oblasti. Zpočátku je krátce objasněn vývoj právní úpravy v mediální oblasti, mediální právo a jeho postavení v českém i zahraničním systému práva. Vysvětleny jsou jednotlivé pojmy vyskytující se v mediálním právu, zejména média, masmédia, hromadné sdělovací prostředky a veřejnoprávní sdělovací prostředky a jejich vzájemný vztah. Nakonec je zmíněno několik principů, které se v médiích veřejné služby vyskytují.

Kapitola třetí obsahuje popis médií veřejné služby v České republice, kterými jsou Česká televize, Český rozhlas a Česká tisková kancelář. Tato kapitola vychází ze zákonné úpravy zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu a zákona č. 517/1992 Sb., o České tiskové kanceláři. Kromě institutů upravených zákonem je zde i několik poznámek z vnitřní organizace obsažených v rámci vnitřních předpisů.

Čtvrtá kapitola je věnována rozboru úkolů veřejné služby. Úkoly jsou charakterizovány jednotlivě nejprve podle zákona o České televizi a poté podle zákona o Českém rozhlasu. V návaznosti jsou uvedeny způsoby, kterými musí Česká televize a Český rozhlas tyto úkoly veřejné služby naplňovat.

Kapitola pátá je charakteristikou médií veřejné služby ve Slovenské republice, jejich úkolů a způsobů jejich naplňování veřejné služby, a to metodou komparace s právní úpravou v České republice. Zaměřena je na podobná veřejnoprávní média jako v České republice. Konkrétně jsou to Slovenska televizi a Slovenský rozhlas upravené v zákoně č. 532/2010 Sb., o Rozhlase a televízii Slovenska a Slovenská tisková agentura upravená v zákoně č. 385/2008 Sb., o Tlačovej agentúre Slovenskej republiky.

8.2 Summary

The thesis concentrates on public service provided by media, especially by public broadcasters. Duties and means of fulfilling of the public service by public media are described not only with respect to the Czech Republic, but also with respect to the Slovak Republic through a comparison. The main objective of this thesis is to analyze duties of public service and their fulfillment and to conclude whether existence of public media is still necessary or not.

The first chapter of the thesis deals with the general notion of public service and focuses on its various meanings used in theory.

The second chapter covers public service provided by media. History of legal regulation of media, media law and its position in both Czech and international system of law is discussed briefly in the beginning. Consequently, fundamental terms of media law such as media, mass media, public broadcasting are explained individually and in mutual relations. Main principles of public service media are mentioned as well.

The third chapter describes media providing public service in the Czech Republic, i.e. the Czech Television, the Czech Radio and the Czech News Agency. The chapter deals with the statutory regulation contained in the act no. 483/1991 Coll., on the Czech Television, act no. 484/1991 Coll., on the Czech Radio and act no. 517/1992 Coll., on the Czech News Agency. There are also some remarks regarding internal organization set by internal regulations.

The fourth chapter analyzes duties of public service. These duties are characterized firstly according to the act on the Czech Television and consequently according to the act on the Czech Radio. In addition, means of fulfilling these duties by the Czech Television and the Czech Radio are outlined.

The fifth chapter concentrates on public service media in the Slovak Republic, their tasks and means of fulfilling public service. A method of comparison between the Czech and the Slovak law is used. The chapter focuses on similar public media that exist in the Czech Republic, i.e. the Slovak Television and the Slovak Radio regulated by act no. 532/2010 Coll., on the Radio and the Television of the Slovak Republic, and the Slovak News Agency regulated by act no. 385/2008 Coll., on the News Agency of the Slovak Republic.

8.3 Klíčová slova

Veřejná služba, média, masmédia, hromadné sdělovací prostředky, veřejnoprávní sdělovací prostředky, Česká televize, Český rozhlas, Česká tisková kancelář, Rozhlas a televize Slovenska, Tisková agentura Slovenské republiky,

8.4 Key words

Public servis, media, statutory media, the Czech Radio, the Czech Television, the Czech News Agency, the Slovak Radio, the Slovak Television, the Slovak News Agency.

Anotace

Ve své diplomové práci na téma: „veřejná služba v mediální oblasti“ se zabývám nejprve vymezením pojmu veřejná služba, dále médii, hromadnými sdělovacími prostředky a veřejnoprávní sdělovacími prostředky. U veřejnoprávních sdělovacích prostředků, jako poskytovatelů veřejné služby, analyzuji úkoly a způsoby, kterými veřejnou službu naplňují. Cílem mé práce je skrze rozbor úkolů a způsobů naplňování veřejné služby veřejnoprávními sdělovacími prostředky určit, zda jsou v současné době ještě nezbytná. Diplomová práce se věnuje právní úpravě veřejné služby v České republice a poslední kapitola je napsaná metodou komparace médií veřejné služby se Slovenskou právní úpravou.

Annotation

My thesis deals with public service provided by media. In the beginning, I focus on the notion of public service, as well as on media, mass media and public broadcasting. Consequently, I analyze duties and means of fulfilling the public service by public media. The main objective of the thesis is to analyze duties of public service and their fulfillment and to conclude whether existence of public media is still necessary or not. The thesis concentrates on legal regulation of public service in the Czech Republic, but contains a comparison with Slovak legal regulation of public service media in the last chapter as well.